

دیدى مه‌وله‌وى بۆ چه‌سپاندنى سیفاتی په‌روه‌ردگار - لیکۆلینه‌وه‌یه‌کی شیکارییه -

د. طارق جبار محمدصالح
کۆلیژی زانسته مرقابیه‌تیه‌کان/ زانکۆی هه‌له‌بجه

رێکەوتی بۆلاکردنه‌وه‌ی توێژینه‌وه

٢٠٢٥/٠٦/٢٢

رێکەوتی وه‌رگرتنی توێژینه‌وه

٢٠٢٤/١٠/١٢

پوخته:

مه‌وله‌وى شاعیر و زانا و ئه‌دیب یه‌کێکه له‌ی زانا به‌رێز و دیارانه‌ی کورد که سه‌رچاوه‌یه‌کی زانستی گه‌وره‌ی بۆ به‌جیه‌شتوین له‌ بواری عه‌قیده‌ی ئیسلامیدا به‌ هه‌ر سه‌ی زمانی کوردی و عه‌ره‌بی و فارسی، که به‌لگه‌ن له‌سه‌ر لێهاتوی و به‌توانایی ئه‌و زانا گه‌وره‌یه.

مه‌وله‌وى له‌ عه‌قیده‌دا شوێنکه‌وته‌ی مۆته‌ئه‌خیری ئه‌شه‌عه‌ریه‌که‌، به‌رکردنه‌وه‌ و بۆچونه‌کانی له‌ سیفاته‌دا وه‌ک ئه‌وانه، ئه‌مه‌ش له‌ دابه‌شکردنی جوهره‌کانی سیفاته‌دا بۆ سیفاتی مه‌عانی و نه‌فسی و سه‌لبیدا به‌رونی به‌دیاردنه‌که‌وت، پێی وایه‌ هه‌وت سیفاتی زاتی هه‌ن که سیفاتی مه‌عانی، له‌گه‌ڵ پێنجی سه‌ره‌کی له‌سیفاتی سه‌لبی، وه‌باوه‌ری به‌ ته‌ئویل و ته‌فویز هه‌یه له‌سیفاته‌ زاتیه‌ خه‌به‌ری وفعلیه ئیختیاریه‌کاندا.

وشه‌ی سه‌ره‌کی: مه‌وله‌وى، سیفات، ته‌ئویل، ته‌فویز.

پێشه‌کی:

سوپاس و ستایشی بۆ پیاوان بۆ په‌روه‌ردگار و به‌دییه‌نه‌ری سه‌رجه‌م بونه‌ره‌کان، درود و سلاوی به‌رده‌وام بۆ سه‌ر گیانی پاکی کۆتای پێغه‌مبه‌ران و نێردراوان محمادی سه‌روه‌ری مرقابیه‌تی، وه‌ بۆ خێزان و نه‌وه‌ و ئالوبه‌یت و هاوه‌لان و شوێن که‌وتوانی تا رۆژی دوا‌یی.

زانستی عه‌قیده له‌گه‌وره‌ترین زانسته‌که‌، چونکه‌ په‌یوه‌سته به‌ ناسین و ناساندنی په‌روه‌ردگار و ناو و سیفاته‌کانی، مافی ئه‌و ناسینه‌ش له‌سه‌ر به‌نده‌کانیه‌تی، هه‌ر وه‌ک چۆن له‌ قورئان و فهرموده‌دا هاتوه‌، ده‌ییت هه‌مووان باوه‌ریان پێییت بۆ زیاده‌که‌م.

مه‌وله‌وى زانا و شاعیر و ئه‌دیب و مامۆستا و خواناس، کۆمه‌ڵێک نوسراو و شیعری زۆری هه‌یه له‌بواری عه‌قیده‌دا، تێروانین و لیکۆلینه‌وه‌ و هه‌له‌دانه‌وه‌ی بیرى مه‌وله‌وى و گفتوگۆکردن له‌سه‌ریان؛ یه‌کێکه له‌ کارانه‌ی پێویسته‌ و گونجاوه بێتیه‌ جیگای لیکۆلینه‌وه‌ و لیکدانه‌وه‌ی توێژه‌ران.

باسی وردی تێروانینه‌کانی ئه‌م زانا گه‌وره‌یه‌ی کورد جیگای خۆیه‌تی چه‌ندین کۆنفراس و پانێل و دیداری جیا جیای له‌سه‌ر ئه‌نجام به‌دریخت. خۆشحاله‌یه‌ که‌زانکۆیه‌کی ناسراوی وه‌ک زانکۆی سلیمانی کۆنفراس رێکبخات بۆ دید و ناساندن و لیکۆلینه‌وه‌ له‌سه‌ر شاعیر و زانایه‌کی گه‌وره‌ی کوردی وه‌ک مه‌وله‌وى.

یه‌کێک له‌ی بوارانیه‌ی مه‌وله‌وى زانا باسی لێوه‌کردوون و له‌سه‌ری وتون و نوسیون؛ بریتیه له‌باسکردن و ناساندنی په‌روه‌ردگار بۆ موسلمانان، بۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ش چه‌ندین به‌ره‌می جوانی ئه‌م زانایه‌ هه‌ن، که‌پێویستیان به‌ لیکۆلینه‌وه‌ و لیکدانه‌وه‌ و شیکاری بۆچونه‌کانی ئه‌و زانایه‌ هه‌یه بۆ تێگه‌یشتن له‌ مه‌به‌ست و دید و بۆچونه‌کانی، له‌ی روانگه‌یه‌وه پێمخۆش بوو به‌شاربه‌م له‌ناساندن و شیکاری دیدو بۆچوونی ئه‌و زانایه‌ی کورد له‌بواری سیفاتی په‌روه‌ردگارا له‌رێگای به‌ر هه‌مه‌ چاپکراوه‌که‌یه‌وه.

گرنگی نهم توژیینه‌وه:

گرنگی نهم توژیینه‌وهیه له باسه‌که‌یه‌وه دهرده‌که‌ویت که‌وا:

1. نهم توژیینه‌وهیه دهرباره‌ی عه‌قیده‌یه, زانستی عه‌قیده‌ش له‌گه‌ورمه‌ترین و به‌رزترین زانسته‌خانه چونکه تاییه‌ته به‌ناسینی خودای گه‌وره.
2. نهم توژیینه‌وهیه باسی سیفاتی په‌روم‌دگار و ناسینی خودای گه‌وره‌یه که گه‌ورمه‌ترین واجیه‌که موسلمان پێی هه‌لبستیت.
3. ناساندنی رۆلی زانایانی کورد له‌باره جیاوازه‌کانی زانسته شه‌رعه‌کاندا به‌تاییه‌ت بواری عه‌قیده.

هۆکاری هه‌لبژاردنی توژیینه‌وه:

1. گه‌ورمیی مه‌وله‌وی که زانا و ئه‌دیپ و شاعیریکی گه‌وره‌ی کورده و ده‌ستیکیی بالایی هه‌به‌وه له‌باره شه‌رعه‌کاندا.
2. دهرخستنی ده‌وری مه‌وله‌وی له‌بواری عه‌قیده‌دا.
3. بونی سه‌رومه‌تیکیی زانستی گه‌وره‌ی مه‌وله‌وی له‌بواری عه‌قیده‌دا که به‌هه‌ر سێ زمانی کوردی و عه‌رمیی و فارسی نووسین و شیعی هه‌یه له‌سه‌ر بیروباوه‌ری ئیسلامی.

نامانجی توژیینه‌وه:

نامانج له‌م توژیینه‌وه‌یه:

1. هه‌ولیکه بۆ ناساندنی بیرو بۆ‌چوونه‌کانی مه‌وله‌وی زانا و بیرمه‌ندی کورد له‌سه‌ر سیفاتی په‌روم‌دگار.
2. دهرخستن و ناساندنی گه‌وره‌ی زانایانی کورده له‌خزمه‌ت و تیکوشان و نووسین و به‌رگریکردنیان له‌ نایینی ئیسلام و عه‌قیده‌که‌یان.
3. ناساندنی به‌رهمه‌ی زانسته‌یه‌کانی مه‌وله‌ویه له‌بواری عه‌قیده‌دا که نووسینی به‌چه‌ندین زمان له‌و بوارددا هه‌یه.

سنوری توژیینه‌وه:

نهم توژیینه‌وه‌یه ته‌نها باسی دیدو بۆ‌چوونی مه‌وله‌ویه له‌ بواری سیفاته‌کانی په‌روم‌دگارا, تاوتۆئ کردنیکیی زانسته‌یه‌ی ئه‌و بابته‌یه و له‌و بواره دهرناچیت.

لیکۆلینه‌وه‌کانی تری پێش نهم توژیینه‌وه:

ئه‌و لیکۆلینه‌وانه‌ی له‌سه‌ر مه‌وله‌وی کراون و توژیهر پێیان گه‌یشته‌وه, ئه‌مانه‌ن:

1. الشاعر الكردي عبدالرحيم المولوي ومنهجه في إثبات الصفات الإلهية من خلال منظومته (زوبده‌ی عه‌قیده). له‌نووسینی نايف ميكايل طاهر, له‌گۆفاری زانکۆی زاخۆ. المجلد: ٤ (B), ژماره: (1), سالی ٢٠١٦, لاپه‌ره: ٨٣-٩٩, بآلوکراوته‌وه.

نهم توژیینه‌وه‌یه وه‌ک له‌ناونیشانیدا دیاره, ته‌نها تاییه‌ته به‌ کتیبی (زوبده‌ی عه‌قیده), نه‌ک مه‌نه‌جی مه‌وله‌وی له‌هه‌موو کتیبه‌کانیدا, توژیهر له‌سه‌رمناوه وه‌ک ده‌ستپێکیکی کورت باسی بۆ‌چوونی کۆمه‌له و فیرقه جیاوازه‌کان ده‌کات له‌سیفاته‌کان وه‌ک جه‌همیه‌کان و موخته‌زیله و ئه‌شعه‌ریه‌کان و سه‌له‌ف, دواتر باسی ئه‌و جه‌وت سیفاته‌نه ده‌کات که مه‌وله‌وی وه‌ک زۆربه‌ی موته‌ئخیری نه‌شعه‌ریه‌کان باسی کردون, له‌کۆتای دوو سیفه‌تیاندا ئاماژه به‌وه ده‌کات که ئیستپاتی نهم سیفه‌ته لای مه‌وله‌وی بۆ رهدی بۆ‌چوونی مه‌زاهیه‌یه‌کانه, بۆ نمونه له‌کۆتای سیفه‌تی حیاتدا ده‌لێت: بۆ رهدی موچه‌سیمه و موشه‌یه‌یه‌کانه, له‌کۆتای سیفه‌تی عیلمدا ده‌لێت بۆ رهدی جه‌همیه‌یه‌کانه.

جیاوازی نهم توژیینه‌وه‌ی ئیمه له‌گه‌ل ئه‌و توژیینه‌وه‌یه‌دا ئه‌وه‌یه, ئیمه باسی مه‌نه‌جی مه‌وله‌وی ده‌کین له‌گه‌شت کتیبه عه‌قیده‌یه‌کانیدا, هه‌روه‌ها باسی سه‌رجه‌م ئه‌و سیفه‌ته‌نه ده‌کین که مه‌وله‌وی چه‌سپاندونی, به‌هه‌مان شێوه باسی

SJH p-ISSN: 1813-0852, e-ISSN: 2617-3034

سهرمتا لای باوکی (مهلا سه عیدی تاوگۆزی) قورئانی پیرۆز و کتیبه سهرمتاییهکانی خویندوه و فیری نووسین بووه. پاشان به پیتی دابونه ریتی فهقیهتی نهو کاتهی و لاتتی کوردستان و گهران بهدوای فیربوونی زانسته، رۆشتوه بو ههله به، پاشان دهچته خویندنگهکانی دهروپشتی ههله به، له خهرپانی و خورمال و بیاره و تهوێله و پاوه و چۆر له مهربوان، ئینجا شاری سنه و بانه و لهویشهوه هاتوه بو شاری سلیمانی پایتهختی ئهمارتهی بابان له سهردهمی شیخ مهعروفی نۆدییدا به فهقیهتی له مزگهوتی گهره دامهزراوه.

چوارهه: مامۆستاکانی مهولهوی

مهولهوی بههوی گهرانییهوه بهشوین فیربوون و خویندندا چهندین شار و ناوچهی کوردستان گهراوه، بهخزمتهی چهندین خویندنگه و مامۆستای و لات گهیشته، لهوانه:

1. باوکی خۆی، بهریز مهلا سه عیدی تاوگۆزی.
2. شیخ عبداللهی خهرپانی.
3. مهلا صادقی تهوێلهی.
4. شیخ مهعروفی نۆدییی که مامۆستاو شیخول ئیسلامی مزگهوتی گهره سلیمانی و ئهمارتهی بابانییهکان بووه.
5. مهلا موحهممهدی قازی له جوانرۆ .
6. شیخ محمد سه عیدی باوکی شیخ عبد القادری موهاجیر له سنه.
7. مهلا عبدالرحمانی نۆدشیی، مامۆستای مههرسهی مهلکهندی بووه، مهولهوی خویندنی لای نهو تهواو کردوه و ئیجازهه مهلا یهتیشی لای نهو وهرگرتوه.

پینجهه: مهزههبی عهقیدهی و فیهقی مهولهوی

مهولهوی وهک ههر زانایهکی تری کوردی نهو کاتهی سهردهمی خۆی؛ لهفیهقه شافیهی مهزههب بووه، لهعهقیدهشدا ئهشعری بووه.

شهشهه: کتیب و بهرههههکانی

مهولهوی کۆمهلیک کتیب و نووسینی زۆری ههیه، بهزمانه جیاوازمهکانی کوردی و عهرهبی و فارسی، له بهرهههه بهردهسته چاپکراوهکانی:

1. کتیبی (عهقیدهی مرضیه) مهولهوی ئهم کتیبهه بهزمانی کوردی نووسیوه، (2452) دیره شیعره باسی ههموو بوارهکانی عهقیده دهکات.
2. دواتر (الفیهله) ی نویسه بهزمانی عهرهبی نزیکهه (2031) دیره شیعره، ئهم کتیبهه لهسهر داوای شیخهکهی شیخ عثمان سراج الدین و کورمهکانی) نووسیوه، بو ئهوهی ئومهتی ئیسلامی لای سودمهندن. ئهم کتیبه مامۆستا (عبدالکریمی مودهیریس) شهرحی کردوه بهناوی (الوسيلة في شرح الفیهله).
3. کتیبیکی به شیعر لهبارهی بیروباوهری موسولمانانهوه به زمانی فارسی نووسیوه بهناوی (الفوائج)، که (527) دیره شیعره، مامۆستا (عبدالکریمی مودهیریس) شهرحی کردوه بهفارسی بهناوی (فوائد الفوائج)، ههروهه د. صباح بهرزنجی ههستاه به شهرحکردن بهزوبانی کوردی بهناوی (شهرحی فوائجی مهولهوی) چاپی یهکهمی سالی (2024 ز) بلاوکرایهوه.
4. کتیبیکی تری ههیه، بهناوی (زوبدهی عهقیده) ئهم کتیبه زۆر له (عهقیدهی مرضیه) دهچیت، بهلام زۆر لهو کورتتره، نایا سهرمتا زوبدهی نویسهوه و داوی درێژمهکی نویسهوه و ناوی ناوه (عهقیدهی مرضیه)، یان ئهوهتا (زوبده) کورت کراوه (عهقیدهی مرضیه) به، مامۆستای (مودهیریس) پێیوایه (زوبده) کورتکراوهی (مرضیه) به (مهولهوی، 1378 ه: ط)، بهلام نامادهکاری (زوبده، 2000 ز): دهلیت: (زوبده) سهرمتایه و دواتر (عهقیدهی مرضیه) نوسراوه، پیدهچیت وتهکهی (مامۆستا عبدالکریم) دروستترو راستتربیت چونکه لهکوتا لاپهرهه زوبدهدا نوسراوه (المصحح المعدومی الحسینی 1289 ه)، ئهگهر ئهمه خهت و نووسینی مهولهوی خویبیت ئهوا بی گومان زوبده دواتر نوسراوه کورتکراوهی مهرضیهه.

ئهم دوو کتیبه جیاوازیان زۆره لهرووی منهجیههوه، (زوبده) کورت و پوخته، زۆربهی مهسائیله کهلامیهکانی ناو (عهقیدهی مرضیه) ی تیدا نییه، نزیکهه (946) دیره شیعره، بهریز: (حهمه صالحی مهلا محمودی گهلاله) ئامادهی کردوه و رینوسی بو کردوه، سالی (2000) چاپکراوه، بهداخهوه چاپهکهی جوان نییه، بهلام ئامادهکارهکی کاریکی زۆر باشی کردوه، بهوهی ههر لاپهرهیهک که روونوسی بو کردوه، دهستنوسهکشی بهداویدا داناوتهوه.

دمتوانریت بهباشی بخویندریتتهوه, بویه هر ههلهیهک بهسهر ئامادهکارهکیدا تیهیرهوه دمتوانریت چاک بکرت, پتویسته ئهوش بزوانریت ئامادهکار ههلهی دیره شیعری بهسهردا تیهیرهوه, بۆ نمونه ئهم دیره شعره ی لهسیفهی حیاتدا بهسهردا رۆشسته و نهینوسیوه:

(والحاصل) یانی: زیندهگی هیه هه ره ئهوه زیندگ به زاتی خویه

(له لاپهره (11) لهدهستتوسهکهدا ئهم دیره هیه, بهلام له لاپهره (9) لهروونوسهکهدا بوونی نیه). ههذیک جیاوازی کهمیش هیه لهنیوان (عقیده ی مرضیه) که (مه لاکریم موده ریس) لیکۆلینهوه و لیکدانیهوه ی بۆ کردوه لهگه ل ئه دهستتوسه ی زوبدهدا که هیه, بۆ نمونه ئهم دیره شیعره لای ههردووکیان هیه و ئهم پاشوپیشه ی تیدایه: له (عقیده ی مرضیه: 152) دهلێت:

تان و پۆی ئه وهام فاسید مه ته نه نهک به روح و نه فس مه زاج و ته نه
به لام له (زوبده ی عقیده دا: 10-12) دهلێت:

تان و پۆی ئه وهام فاسید مه ته نه نهک به نه فس و روح و میزاج و ته نه

5. کتیبیکی تری کوردی هیه لهسهر عقیده بهشیوازی پهخشانه بهناوی (عقیده ی مهولهوی), شیخ (محمد علی قهره داغی) روونوسی بۆ کردوه, لهگه ل کۆمه لێک رینوسی تر دا لهپه رتوکیکا دا بهناوی (دهقنامه -بیعت و هۆنراوه کوردیه کان - بهرگی یه کهم) به چاپی گه یاندوه, عقیده ی مهولهوی له لاپهره (336-348) ئه وه په رتوکه دایه. 6. عقیده نامه ی کوردی به کورتی, (110) دیره شیعره, به ریز (محهمد علی قهره داغی) دۆزینه وه و ساغکردنه وه ی بۆ کردوه, به ریز (عادل له تیف مه ولهوی) ئاماده کاری بۆ کردوه چاپکراوه له سالێ (2024 ز). 7. دیوانیکی شیعری کوردی هیه به ناوی دیوانی مه ولهویه وه چاپکراوه, چه ند که سیک کۆیان کردۆته وه و کردوبانه ته سه ر شیوازی سۆرانی له وانه ش: (مامۆستا عبدالکریم موده ریس), هه روه ها (د. محمد صدقی مفتی زاده), وه (محهمد علی قهره داغی) هه ریه کیان به جیا چاپیان کردوه, پیده چیت کۆکردنه وه که وه به چاپی گه یاندنه که ی مامۆستا (محهمد علی قهره داغی) له هه موویان فراوانتر و گشتگیرتر و ته واته ریت چونکه له سه ر چه ندین نوسه ی ده ستتوس به راوردی کردوه کۆیکردۆته وه, لهگه ل چه ندین که شکۆدا به چاپی گه یاندوه. له کۆتایشدا پتیرستیکی جوان و ورد و باشی کردوه بۆ شیعره کان تا بتوانریت به ناسانی به گه ریتته وه بۆ شیعره کان.

حه وته م: ژياناوا ی و مردنی

مه ولهوی دوا ی ژيانیکی نزیک هه شتا ساله یی په ر له شیعره و زانسته و مه عریفه ت و ئه ده ب و خواناسی له سالێ (1300) ی کۆچیدا ژياناوا یکرد و له گۆرستانێ ئه سحابه له گوندی (سه رشاته) له سه ر به رزاییه ک ژیرخاک ده نریت (رحمه الله) (مه ولهوی, 1378 ک, ح), به لام مامۆستا محمد علی قهره داغی (مه ولهوی, 2015: 122) ده لێت: مه ولهوی له مانگی شه والی سالێ (1299 ک) وه فاتی کردوه, گه ر واشبیت کیشه نیه له به رواردا, چونکه شه والی له مانگه کانی کۆتای ساله و نزیکه له سالێ نوێه, بویه زۆر جار له و حالته نه دا ده و تریت له نزیکه ی هه زار و سه سده دا کۆچی کردوه, مه به ست پێی نزیک کردنه وه ی میژوو مه که یه نه ک دیار یکردنی وردی و ته واهوی میژوو مه که یه.

باسی دووه م: سیفهی نه فسی (الصفة النفسية)

سیفاتی نه فسی: هه موو سیفه تیکه که به لگه ی ئیسه پاتی بوونه بۆ زات, په یه وه سه پتیه ی, زیاده نیه له سه ر بوونی زات, هه یج شتیک هۆکار و کاریگه ر نین له سه ر بوونی ئه وه سیفته (المالکی 2019 م: 146, التیمی, 2002 م: 81-82). ئه مه ش ته نه سیفهی بوون (وجوده), بوونی خودا سیفته تیکه ی زیاد نیه له سه ر زاتی خودا وه (التیمی, 2002 م: 81). مه ولهوی باسی خودای تاکوته نه ده کات و ده لێت حه قیقه تیکه زۆر دووره له مه قل و بیریه مه خلوقاته کانیه وه, وه دووره له وه ی ئه وانه ده بیستن و ده بیستن, ئه وه ی ده بیستن دروستکرا وه مکانیه تی, و خودا وا نیه, و له شیوه ی ئه وه نیه که بیه ویا نه یان بیه ستویانه, وه ک ده فیه مویت (1988 م: 123, 2000 م: 6):

هەقىقەتەنكى بى چەند و چوونە
 ھەرچى بىشنوۋىيە يا بوۋىنىيە
 بۆ ماسىوۋى ئەو زاتە تە عرىفە
 (ولا يىشەبە و لا يىشەتەبە
 دەفەر موۋىت كە خوداى گەورە تاكو تەنبايە و لەكەس نەبوو و كەسشى لىنايەت، بۆيە نەفى ئەوۋى كەردوۋە كەوا
 عىللەت بىت بۆ ھىچ مەعلولەك كەبى ھۆيە پەيدابىن، وەك دەلەت (۱۹۸۸م: ۱۱۶):
 دەلىلى (ولم يولد) بەيان كەم:
 چ بۆيىكى خۆش لەم عىللەتە تى
 دواتر پرونى دەكاتەو كەوا پىويست نىيە خۆت خەرىك بەكەى بەمەوە خودا چۆن بوو و چۆن ھاتوتەبوون، دەلەت
 باومەرت بىت بەمەوە خودا ھەربوۋە و دەبىت و بەدپەنەرى نىيە و خۆى بەدپەنەرى ھەموو شەتەكە، مەولەوۋى
 دەلەت (۱۹۸۸م: ۱۲۲-۱۲۳):

گەوئ مەدە كەس ھەر بەم مەعنایە
 يانى و جەودى (لذاتە) يىيە
 ھەر ئەو (بالذات واجب الوجود)
 مەقسوود و مەوجود بەحق ھەر ئەو
 جەخت لەو دەكات كەوا خودا ئەزەلى و ئەبەدىيە و پىشى نەبوون نىيە و كۆتاشى نىيە، وەك دەلەت (۱۹۸۸م: ۱۲۴):
 ئەزەلى و ئەوئ بە بى پىدايەت
 وە دەشەلەت تەنھا خودايە كە ھۆكارى ھەموو بوۋىنەكە لە دونىدا، وەك دەفەمۆيت (۱۹۸۸م: ۱۲۴):
 ئەو (مؤثر فى الوجود) و بەس
 ناوردىيە و جەود گشت نەجزاى عالم
 باومەرت بوۋى: خودا خوداىيە
 بوۋگە و ھەس، دەوا و موۋجىدى نىيە
 (ذو الألوهية) و خالىق و مەعبود
 بىن موعىن، تەنبايە مۆتەق ھەر ئەو
 ئەبەدى و ئاخىر وە بى نىيەيەت
 جەل، تەعالى، عز، تەقدس
 لە عەدەم، دىسان دەيواتە و عەدەم

ھەر تەنھا خودايە دروستكەر و بەدپەنەرى ھەموو جىھانە، لە نەبوونەو دروستى كەردوون و كاتىكەش كۆتايان
 دىت، دىنامەرتىيەت و كۆتايان پىدەت وەك ئەوۋى ھەر نەبوۋىتەن.

باسى سىيەم: ئەو سىفەتەنەى مەولەوۋى چەسپاندونى (صفات المعاني)

مەولەوۋى باسى چەند سىفەتەك دەكات كە ئىسپاتيان دەكات و بە سىفەت زاتى يان مەعانى ناساندونى، دەلەت ھەوتن،
 ئەوانىش (مەولەوۋى، ۲۰۰۸م: ۳۴۲):

ھەياتە و عىلمە و نىرادە و قودرەت
 ئەو ھەوت سىفەتەش:

يەكەم: سىفەتى زىندەگى يان زىندونى (صفة الحياة)

يەكەك لەگەنگەرتىن سىفەتەكانى پەرومەدگارمان بىرەتە لەزىندونى پەرومەدگار، ئەمەش پىچەوانەى مەردنە، ھەر
 وەك پەرومەدگار لە ھەسفى خۇيدا بە پىغەمبەرەكەى دەفەر موۋىت: {وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ} [الفرقان: 58].
 واتە: پىشت بىستە بەمەوۋى كە ھەمىشە ھەيە و زىندوۋە و ھەرگىز نامرەت. وە لە فەرمودەى سەرومەندا ھەسفى خودا
 دەكات بەمەوۋى ھەمىشەيە و زىندوۋە و ھەرگىز نامرەت، بەلام جەنۇكە و ئادەمىيەكان دەمرن دەفەر موۋىت: [أَنْتَ الْحَيُّ الَّذِي لَا
 يَمُوتُ، وَالْجَنُّ وَالْإِنْسُ يَمُوتُونَ] (مەسلەم، ۲۰۰۹م، ژمارەى فەرمودە: ۲۷۱۷-).

سىفەتى ھەيات لەناوى پىروۋى (الْحَيِّ) وەرگىراو، لەقورئان و سونەتدا ھاتوۋە. مەولەوۋى باسى سىفەتى زىندەگى (الحياة)
 دەكات (۲۰۱۶م: 547/2)، و دەلەت (۱۹۸۸م: ۱۵۲):

بەلام بە زوان عولەماى سوفات
 بۆچ؟ سىفەتەكە موۋجىبى سىحەت
 (والحاصل) يانى: زىندەگى ھەيە
 تان و پۆى ئەو ھام فاسىد مەتەنە
 لەو نەوعە وە ھەمە پاكە موقەددەس
 ھەيات پىي دەلەت: (إمام السفات)
 بۆ سىفەتى عىلم، نىرادە و قودرەت
 ھەر ئەو زىندەگ بە زاتى خۇيە
 نەك بەرۇح و نەفس مەزاج و تەنە
 بە ئەو زىندەگى زىندەگ ھەرچى ھەس

بهلام له زوبدهی عهقیدهدا کهمیک جیاوازی ههیه لهئێوان ڌیره شیعرمکاندا، جگه لهوهی ڌیری دووم لهزوبدهدا نیه، ئهم جیاوازیانهش ههیه: سوفات: صفات، (والحاصل): (والحاصل)، نهک بهروچ و نفهس مهزاج و تنه: نهک به نفهس و روح و میزاج و تنه(2000م: ۱۰-۱۲).

تێروانیی مهولهوی بۆ سیفهی زیندهگی بهم شیوهیه:

1. زیندهگی(الحیة) سیفهی زاتی خودای بالادهسته.
2. زیندهگی(الحیة) پێشهوی ههموو سیفهتهکانه چونکه ههموو سیفهتهکانی تر، راستی و دروستیان پێوهسته به زیندهگیوه.

3. زیندویتی خودا تایبهته بهزاتی پیرۆزی خۆیهوه پاک و موقهدهسه لهوهی لهزیندویتی ههچ دروستکراویک بجیت.

4. زیندویتی ههچی گیان لهبرهان ههیه، لهخودامیه و ههموویان لهژێر رکیفی زیندویتی خودای گهوره دان.
- ئهوهی لێرهدا سهرنج دهدریت ئهوهیه مهولهوی لهچهسپاندنی ئهم سیفهتهدا نیعتیماد دهکاته سهڕ بهنگهی ژیری(عهقلی) نهک دهقی قورئان یان فهرمووده، ئهوهی دهئیت سیفهتهکانی تر وهک: عیلم و نیراده و قودرهت راستی و دروستیان وهستاوته سهڕ سیفهی زیندهگی، وهک دهئیت:

حهیات پێی دهئین: (إمام السفات)
بۆ سیفهی عیلم نیراده و قودرهت

بهلام به زوان عولهی سوفات
بۆج؟ سیفهتیکه مووجیبی سیحهت

دووم: سیفهی زانین (العلم)

واتای زانین له زمانی عهرمبیدا پێچهوانهیه(ابن فارس، ۱۹۷۹م: ۴/ ۱۱۰)، لهسیفاتی خودای گهوره دا مهیهست له زانین ئهوهیه کهوا: پهرومردگار زانیه به ههموو شتیک، شاراووه و ئاشکرا، دیار و نادیار، ورد و درشت، ئهوهی که بووه و ئهوهی که ههشتا نهبووه، ئهوهی که ههر نهبووه و ئهگهر ببوایه چۆن دهبوو.

سیفهی زانین سیفهی زاتی و ههتا هتایی پهرومردگار، یهکێک له ناوه جوانهکانی خودا (العلیم)، ئهم سیفهته به دهقی قورئان و فهرمووده جێگیربووه، ئهمه جگه له کۆدهنگی زانایان و ئوممهت ههمووی، لهگهڵ پهیوهندی به ژیری. مهولهوی له باسی سیفهی زانین(العلم)دا(۲۰۱۶م: 526-521/2) دهئیت(۱۹۸۸م: ۱۵۴، ۲۰۰۰م: ۱۸):

دووهمین سیفهت عیلم وشعووره

زانینی پهرومردگار بهشتیوازی که کهوا هههمیشهیه و ههتا هتاییه، جههل به ههموو شیوهیهک دووره لهپهرومردگار، زانینی خودا سیفهی زاتی و ئهزلهی ههتا هتایی خۆیهتی، بهههچ شیوهیهک به بیکردنهوه یان لێکۆلینهوه یان بهوهی ئهوهی پێویستی پێیووبیت پهیدانهوه.

پاشان مهولهوی باسی گهوره و فراوانی و تهواری و وردی زانینی پهرومردگار دهکات کهوا ههچ شتیک لێ شاراووه نیه و دهئیت(۱۹۸۸م: ۱۵۴، ۲۰۰۰م: ۱۸):

پهنهان و کوللی و جوزنی بهیهکار
لهزه مینهدا و له ناسماندا
له عیلم نهویدا ههموو حاضره

واجب، مومتهنع، مومکین، ناشکار
زه پرهیهی بۆی له ههر زهماندا
ههموو له لای نهو تهوای زاهیره

لێره دا مهولهوی لهچهسپاندنی گهوره عیلمی خودادا بهوهی ههموو شتیک دهزانیت؛ گهوره و بچوک، رتهی ئهوه دهکاتهوه که ههندیک له فهلاسیفه وهک ابن سینا (الشفاء: ۳۵۸-۳۶۲) دهئین لهسهڕ زانینی خودای بالادهست گوایه شته وردهکان نازانیت، یان ههندیک شت نازانیت تا دوا روودانی(گهرمی و پاک و پێگهردی بۆ خودا)، زانایانی ئیسلام وهلامی ئهوه گومراییهی فهلاسیفیان داوتهوه، بهلکو کتیی تایبهتیاں دانهوه بۆ رتهکردنهوهی قسهکانیان وهک (تهافت الفلاس) نیمامی غزالی (الغزالی: 206).

مهولهوی له چهسپاندنی سیفهی زانین بۆ خودا بهوهی که سیفهی زاتی و ئهزلهیه، و زیادهیه له سهڕ زات، لهگهڵ ئهوهشدا قناعهتی به ههندیک شت نیه و داوا دهکات خۆ به دوور بگرین له ههندیک پهڕسپار و شتی لابهلا لهسهڕ سیفهی زانین، بهلکو ئهمانه به بهتال وهسف دهکات، لهوانه قناعهتی به دابهشبوونی سیفهی زانین نیه بۆ دوو بهش: حهقیقهت و ئیزافه، وهک دهئیت(۱۹۸۸م: ۱۵۶):

لابه نهسووله و نهجووبهیه نهحیف
یا ئیزافییه و نیسهبییهیه

گوێ راڤیر لهوه من وتم زهریف
وهکوو ئهمه: عیلم حهقیقییهیه

مهلوی ئهو قسهو بۆچووانه رهندهکاتهوه کهپنیان وایه: خودای متعال زانستی به تاک تاکی ههموو شتیکی نیه بهلکو زانستی به کۆی ئهو جۆره ههمیه, یان ههر شتیکی خۆی سهرمخۆ دوور له‌عیلمی خودا ههستی به به‌جێهێنانی کارمکانی خۆی و خودا ئاگادار نه‌بێت, یان دوابی بیزانیت, یان خودای حهق پێویستی به‌شتی تربیت تا به‌هۆی هاوکاری ئه‌وه ئهو شتانه بزانیت که‌روودهمه‌ن, ئه‌وانه ههموو باتل و دوورن له راستی و عیلمی خوداوه. ههروه‌ها بۆچوونی موسولی ئه‌فلاطون رهندهکاتهوه و به باتل ناوی دینیت, وهک ده‌لێت (١٩٨٨م: ١٥٦-١٥٧):

بۆچ؟ ته‌مایوز ههس, له شه‌ک ئهو دهره
نه‌رچی وجودیان فی الخارج نه‌وئ
وه‌گه‌ر به‌خۆیان قیام حاسله
حسب ذا الوجود بۆ ئهو سووه‌ره
بۆچ؟ نه‌میچ ته‌میز خاریجی ته‌وئ
قه‌وله به موثل, نه‌ویچ باتله

سێیه‌م: سیفه‌تی خواست و ویستن – گه‌ره‌کبوون - (الإرادة)

یه‌کیکی تر له سیفاتی په‌روم‌دگار خواست و ویستن, که سیفه‌تیکی ئه‌زملی و هه‌ماهه‌تایی و نیختیاری خودایه. ههر شتیکی بویت ده‌یکات و هه‌چ رێگره‌یه‌ک نیه له‌وهی بیه‌ به‌به‌ست له‌به‌رده‌م خواست و ویستی خودادا, هه‌رچیش رووددهات له چاک و خراپ ههر ههمووی ویستی په‌روم‌دگاری له‌سه‌ره ئه‌گه‌نا روونادات. سیفه‌تی خواست؛ ده‌قی قورئان و سونه‌ت و کۆده‌نگی زانیان و به‌لگه‌ی ژیریشی له‌سه‌ره. ئه‌م سیفه‌ته دوو جۆره (ابن ابی العز, ٢٠١٢م: 174-175, ابن عثیمین. ١٤٣٥هـ: ١/١٩٧):

1. **خواست و ویستی که‌ونی-قه‌ده‌ری-** ئه‌مجۆرمیان ویستی ته‌واوی په‌روم‌دگاره به ههموو دروستکراوه‌مکانی. ئه‌وهی ده‌یه‌وێت ده‌یکات, ئه‌وهی نه‌یه‌وێت نابیت و روونادات, ههموو ئه‌وهی رووددهات له‌که‌وندا به‌ویستی په‌روم‌دگاره, به‌لام مه‌رج نیه په‌یه‌وستییه‌ت به‌ره‌زانه‌ندی و موحه‌به‌تی خوداوه, وه‌ک دروستکردنی ئیبلیس و شه‌ر و کوفر, مردن و ژیان. مه‌هلوه‌یش باسی ئه‌م جۆره ئیراده‌یه ده‌کات و ده‌لێت: هه‌رچی په‌روم‌دگار به‌یه‌وێت ده‌بیت, هه‌رچیش ئهو ویستی له‌سه‌ر نه‌بیت نابیت و روونادات, هه‌روه‌ک ده‌لێت (١٩٨٨م: ١٦٧):

ما شاء الله نه‌لبه‌ت هه‌ر ده‌وئ
ئهمه‌ش دووباره ده‌کاته له (الفیله) دا و ده‌لێت (٢٠١٦م: 5٤١/2):
ما شاءه الله تعالی وجدا
ولم یجد ما لم یشاء أبدا

2. **خواست و ویستی شه‌ری:** ئه‌وه‌یه که په‌روم‌دگار ویستی له‌سه‌ریه‌تی و ده‌یه‌وێت و فه‌رمانی پێک‌دوه‌و پێخۆشه‌و پێی‌رازیه, به‌لام ئه‌م جۆرمیان مه‌رج نیه بیه‌ده‌ی و روودبات, وه‌ک باومه‌ر هه‌ینان به‌خودای تاکوته‌نه‌ها که‌فه‌رمان و خۆشه‌ویستی و به‌ره‌زانه‌ندی په‌روم‌دگاری له‌سه‌ره, به‌لام کاتیک کافرێک باومه‌ر نه‌هه‌ینیت ئیراده‌ی که‌ونی په‌روم‌دگاری له‌سه‌ره, نه‌ک خواست و ویستی شه‌ری, چونکه خودا به کوفر رازی نیه و خۆشیشی ناوێت. مه‌هلوه‌ی له‌باسی سیفه‌تی ئیراده‌دا ده‌لێت سیفه‌تیکی ئه‌به‌دی په‌روم‌دگاره و هه‌چ که‌موکوری و ناته‌واوی نیه له‌سیفه‌تی ویستی خودادا, هه‌رچی رووددهات بێ جیاوازی په‌یه‌وسته به ئیراده‌ی خوداوه, و بێ ویستی ئهو هه‌چ شتیکی نابیت و روونادات. مه‌هلوه‌ی ده‌لێت (١٩٨٨م: 167, ٢٠١٦م: 531/2-538):

سێیه‌م ئیراده یانه‌های خواهیش
هه‌ر فیعلی له هه‌ر چشتی بادی وئ
گشت موبه‌عیسن له ئیراده‌ی حهق
خواهیشی نه‌به‌د بێ که‌م و که‌هیش
ئه‌ر ته‌بیعی وئ, ئه‌ر ئیرادی وئ
بێ مه‌شییه‌تی ئهو ناوئ موته‌لق

ئه‌وه‌ی جێی باسه مه‌هلوه‌ی ئیراده و مه‌شییه‌ به‌یه‌ک واته دینیت و جیاوازی نا‌کات له نیوانیاندا, ئه‌وه‌ش بۆچوونی زانیانه له‌وانه‌ش ئیمامی البیه‌قی (٢٠١٩م: ١/ ٤٣٧) که ده‌لێت: (صفه المشیة والإرادة لله تعالی وکلثهما عبارتان عن معنی واحد), هه‌ردووکیان به واتای یه‌ک دین, مه‌هلوه‌یش له‌پال یه‌کدا پێکه‌وه هه‌ردوو ده‌سته‌واژه‌که‌ی هه‌یناوه به‌یه‌ک واته ده‌فه‌رمووت (١٩٨٨م: ١٦٧):

گشت موبه‌عیسن له ئیراده‌ی حهق
بێ مه‌شییه‌تی ئهو ناوئ موته‌لق

چواره‌م: سیفه‌تی قودره‌ت (القدرة)

مه‌به‌ست له قودره‌ت: توانایی و بالاده‌ستی و به‌هیزی په‌روم‌دگاره بۆ هه‌رکارێک بیه‌وێت ئه‌نجامی بدات یان نه‌یه‌وێت بیکات, هه‌چ هه‌یز و ده‌سه‌لاتیک نیه به‌توانیت رێگره‌بیت یان خۆسه‌پین بیت بۆ کردن و نه‌کردنی کارێک له سه‌ری.

قودرهت سیفەتیکێ زاتی هەتاهەتایی و هەمیشەیی خودایە، سیفەتیکێ فعلی و ئیختیاریشە، واتا هەرچی بویت لە هەركات و شونێکدا چۆن ویستی لە سەری بێت بە بوون و نەبوون، ئەو دەبێت کە ئەو بریارێ لە سەریهێتی. مەولەوێش لەبەسی ئەم سیفەتەدا بۆ پەروردگار (٢٠١٦م: 542/2) دەفەر مویت (١٩٨٨م: ١٦٩):

چوارەم قودرهت تەمامە ی کامیلە **بۆ گشت مۆرادات خالێق شامیلە**

قودرهتی پەروردگار تەواو و کامڵ و بێ کەموکوڕییە، سەرچەم دروستکراوەکانی خودا دەگرتەو و هیچ هێز و دەسەلاتیک نەهێز بێت لە بەردەم قودرهت و توانای پەروردگاردا. دواتر مەولەوی بۆ چەسپاندنی تەواوی دەسەلاتی پەروردگار کەچی بویت دەیکات، دەلێت: گوێ مەدەنە قەسە حەکیم ئەوانە ی کە دەلێن: دەبێت بۆ هەموو شتێک ئالەتیک هەبێت بەهۆی ئەو شتەنە رووبەن، چونکە دەسەلات و توانای خودا پێویستی بە ئالەت نەهێز بۆ روودانی ئەو دەیهویت بیکات، مەولەوی دەلێت (١٩٨٨م: ١٦٩):

مەنوار وە حەکیم بێ نیعتیباردا **وە بێ ئالەتی بۆی لە کاردا**

تەنسیری رووی کرد وە هەر عەدەمدا **غونجە ی و جودە ی هەر ئەودەم دەم دا**

بازی ئیرادە و قودرهتی ئەزەل **بۆ سەیدی مەقدوور دەوێشینی پەل**

دواتر باسی ئەو دەکات کە دەسەلات و توانا و هێزی خودا چەندێک گەورە یە لە ئاست دروستکراوەکانیدا، نمونه دێنێتە بەوێ هەر بوونیک هەبێت، ئەوا وەک نەمەیکە یان دڵۆپیکە لەدەریای توانا و هێزی بالادەستی پەروردگاردا. وەک دەلێت:

هەرچی لێی داوێ پرتەوی و جود **تکێکە لە بەحر قودرهتی مەعبود**

پێنجەم: سیفەتی بیستن (السمع)

بیستن سیفەتیکێ زاتی و هەتاهەتایی پەروردگارە، هەموو شت دەبیستێت و پێی ناگادارە، وەلامێ ئەوانەش دەداتەو کە بانگی لێو دەکەن و دوعا دەکەن؛ بیسیری پانهای و چە و دەنگ و بێ دەنگی و هەموو شتێکە. یەکنێک لە ناوێ جوانەکانی خودا (السمیع)ە، پەروردگار لە وەسفی خۆیدا دەفەر مویت: {لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ} [الشوری: 11]، پێغەمبەر ابراهیم (علیه السلام) لەو سفیدا دەفەر مویت: {إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ} [ابراهیم: 39]. مەولەوی لەبەسی سیفەتی بیستندا (٢٠١٦م: 551-550/2) دەفەر مویت (١٩٨٨م: ١٨٦):

پەنجەمین سەمەعە و شەشەمین بەسەر **هەفتەمین کەلام سێ وەسفن خودسەر**

سیفەتی بیستن و بینین دوو سیفەتن پەيوهست و پێکەو هاتوون لەزۆر شونیدا، بۆیە دوا ی سیفەتی بینین باسی بۆچوونی مەولەوی، هەر وەها بەلگە ی بونی هەر دوکیان پێکەو باسەکەم تا دووبارە بوونەو روونەدات.

شەشەم: سیفەتی بینین (البصر)

بینین سیفەتیکێ زاتی پەروردگارە، یەکنێک لە ناوێ جوانەکانی (البصیر)ە. بینەر و ناگادارە بەهەموو شتێک، هیچ شتێکی لێ شاراو نەهێ، لەو سفی خۆیدا دەفەر مویت: {إِنَّهُ بَصِيرٌ} [المک: 19]، {لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ} [الشوری: 11].

سیفەتی (بینین) یەکنێکە لەو سیفەتەنێ خدای گەورە کە مەولەوی باسی کردوون، و لە شەشەم سیفەتدا هێناوێتی (٢٠١٦م: 551-550/2)، وەک دەفەر مویت (١٩٨٨م: ١٨٦):

پەنجەمین سەمەعە و شەشەمین بەسەر **هەفتەمین کەلام سێ وەسفن خودسەر**

مەولەوی پێی وایە هەردوو سیفەتی (بیستن و بینین) زیادەن و جیاوازن لەسیفەتی زانین و ویستن و قودرهت و لەو سیفەتەنێن، بەلکۆ بیستن و بینین و کەلام سیفاتی ترن و شایستە بە خدای بالادەستن، وەک دەفەر مویت (١٩٨٨م: ١٨٦):

سابتن بۆ زات خالێق، زیادە **لەو سفی قودرهت عیلم و ئیرادە**

ئیرجاع بەوانە لە زاهیر دورە **بۆچ؟ بێ زەرورە، کوانی زەرورە؟**

بەلگەش بۆ دروستی بۆچوونەکە ی مەولەوی، هاتنی ئەم وشانە یە لە قورئانی پیرۆزدا لە پال یەکدا، کە ئەو دەگەینەن هەر یەکیان واتای جیاواز و تایبەت بەخۆیان هەیه، چونکە ئەگەر بەیەک واتا، یان یەکیانایە، بۆ لەپال یەکدا دەهاتن یان

دووباره ده‌بوونهوه، ئه‌مه‌تا خودای متعال ده‌فرمویت: {إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ} [البقرة: 127]، {وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ} [البقرة: 137].

هه‌روه‌ها په‌روهر‌گار له‌باسی سیف‌ه‌تی بینیدا به‌جیا هه‌نانوی له‌گه‌ل (خه‌بیر) دا، وه‌ک له‌م نایه‌ته‌ پیره‌زه‌دا ده‌فرمویت: {إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ} [فاطر: 31]، خه‌بیر له‌ زاراوه‌ نزیکه‌کانی عیلمه‌ و ئه‌وه‌مان پێ ده‌لێت که‌وا بینین زانین نیه‌ به‌ته‌ن‌ها، به‌لام ده‌بێت ئه‌وه‌ش بزانی سیف‌ه‌تی بینین به‌واتای ئه‌وه‌دیت که‌وا په‌روهر‌دگار بینهری هه‌موو شتی که‌و هه‌چی لێ ناشاریته‌وه‌، هه‌موو شت دیاربێت یان نا، لای ئه‌و روون و ئاشکرا و دیاره‌، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا بینین به‌ واتای زانین دیت و له‌ لازمی ئه‌و واتایه‌شه‌، به‌ تایبه‌ت نه‌گه‌ر په‌یه‌وست بوو به‌ کرداری به‌نده‌که‌نه‌وه‌، وه‌ک ئه‌و نایه‌تانه‌ی ده‌فرمویت: {إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ} [الحجرات: 18]، خودای گه‌وره‌ بینهر و زانایه‌ به‌ کرده‌وی به‌نده‌کانی، ئه‌و کرده‌وانه‌ بینراوی بن یان غه‌یری بینراوی، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌دل و نه‌فسی که‌سه‌که‌ خۆیدا بێت، چونکه‌ په‌روهر‌دگار ده‌فرمویت: {إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ} [فاطر: 38].

هه‌روه‌ها مه‌وله‌وی له‌باسی چه‌سپاندنی سیف‌ه‌تی بیستن و بینیدا بۆ په‌روهر‌دگار ئامازه‌ به‌وه‌ ده‌کات که‌وا به‌لگه‌ی سه‌مه‌ی واته‌ ده‌قی قورئان و فرموده‌ به‌کار دیت، نه‌ک به‌لگه‌ی ئه‌قلی، به‌لگه‌ی ئه‌قلی به‌لاواز و کز و په‌که‌وته‌ و ژیر پێ کو‌تر و ماندوو وه‌سف ده‌کات وه‌ک ده‌فرمویت (۱۹۸۸م: ۱۸۶):

به‌لێ بۆ ئه‌سه‌پات هه‌ر سه‌مه‌ی ماگه‌

ده‌لێت سیف‌ه‌تی بیستن و بینین بۆ خودا تایبه‌ته‌ به‌زاتی خودا خۆیه‌وه‌، و به‌هه‌یج شتی وه‌یه‌ک له‌ بیستن و بینینی دروست‌کراوه‌کانی ناچیت، وه‌ک ده‌فرمویت (۱۹۸۸م: ۱۸۸):

وه‌ک سه‌مه‌ و به‌سه‌ر مه‌خلوقات نیه‌

سه‌مه‌ و به‌سه‌ری زاتی (علیه‌)

هه‌روه‌ها ده‌لێت سیف‌اتی خودا دووره‌ له‌ چه‌ و چۆنه‌ و پێویستی به‌ ئاله‌ت بوون، به‌هه‌یج شتی وه‌یه‌ک وه‌ک سیف‌اتی به‌نده‌و دروست‌کراوه‌کانی نیه‌، ده‌لێت خودا ئه‌وه‌نده‌ بیسه‌ره‌ هه‌یج شتی که‌ی لێ ناشاریته‌وه‌، دوور و نزیک وه‌ک یه‌ک ده‌بیستیت، هه‌روه‌ها بینهری خودا ئه‌وه‌نده‌ بینهر به‌شته‌کان هه‌یج لێناشاریته‌وه‌ به‌لکو تاریکی و روونی وه‌ک یه‌ک وان له‌ بۆ بینهری په‌روهر‌دگار وه‌ک ده‌فرمویت (۱۹۸۸م: ۱۸۶-۱۸۷):

شنه‌وا و بینا، گۆیا، به‌بێ چوون

به‌لێ له‌ چه‌و و چوون له‌ ئاله‌ت بیروون

ده‌وه‌ینی ئای رو‌شن یا تاریک

ده‌شنه‌وی ئایا به‌عید نه‌ر نزیک

بیستنی خودا زۆر تایبه‌ته‌، دوور و نزیک بۆ نیه‌، هه‌مووی وه‌ک یه‌ک ده‌بیستیت، هه‌ر وه‌ک خاتوو عائیشه‌ی دایکی باوه‌رداران بۆمان وه‌سف ده‌کات له‌ کاتێکدا خۆی له‌ سوچیکی ژوریکی بچوکدا بووه‌ له‌خزمه‌ت پێغه‌مبه‌ری پێشه‌واماندا (علیه‌ السلام)، ئافره‌تێک دێته‌ لایان، شکایه‌ت ده‌کات له‌مه‌یرمه‌که‌ی له‌خزمه‌ت سه‌روهر‌دا، عائیشه‌ ده‌فرمویت هه‌ندیک له‌ قسه‌کانی تێده‌گه‌شتم و هه‌ندیک تێنه‌ده‌گه‌شتم، له‌سوکی ده‌نگ و قسه‌ ئه‌و ژنه‌، به‌لام ده‌لێت پاک و بێگه‌ردی بۆ ئه‌و خۆدایه‌ی که‌ له‌ سه‌روو حه‌وت ئاسمانه‌وه‌ قسه‌ی ئه‌و ژنه‌ی بیست و وه‌لامی دایه‌وه‌ و ئایه‌تی له‌سه‌ر دایه‌زاند: ((الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَسِعَ سَمْعُهُ الْأَصْوَاتَ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا)) [المجادلة: 1] ((البخاری، ۱۴۴۲هـ: کتاب التوحید، پێش فرموده‌ی ژماره‌-۷۳۸۶، أحمد، ۲۰۰۱م، ژماره‌ - ۲۴۱۹۵)).

مه‌وله‌وی ده‌لێت سیف‌اتی په‌روهر‌دگار پێویستی به‌ ئاله‌ت نیه‌ وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌شه‌ر پێویستی پێیه‌تی، هه‌روه‌ک ده‌فرمویت (۱۹۸۸م: ۱۸۶):

موحتاجن به‌ نه‌بال نه‌م ئاله‌تانه‌

نه‌گه‌ر تۆ ده‌لێی نه‌م سیفه‌تانه‌

نه‌وه‌ بۆ نیه‌مه‌س، نه‌ک بۆ حه‌ق، بزات

وه‌ک ئوزون و عه‌ین، وه‌ک حه‌لق و لیسان

ئه‌م وته‌یه‌ی مه‌وله‌وی ته‌واو و دروسته‌، په‌روهر‌دگار پێویستی به‌هه‌یج شتی که‌ی نیه‌، به‌لام ده‌بێت له‌ چه‌سپاندن و نه‌فیکردندا بۆ سیف‌اتی خودای په‌روهر‌دگار به‌لگه‌ هه‌بیت له‌ قورئان و سونه‌ت و ناییت له‌و دووانه‌ لایه‌ریت، لێزه‌دا مه‌وله‌وی یه‌کێک له‌و شتانه‌ی باسیان ده‌کات و وه‌ک ئاله‌ ده‌یانناسینیت و نه‌فیان ده‌کات چاوه‌ (عین)، راسته‌ په‌روهر‌دگار پێویستی به‌ ئاله‌ نیه‌ که‌سه‌ی ئه‌وه‌مه‌تی ئیسلامی نه‌بووتوه‌ په‌روهر‌دگار پێویستی به‌ ئاله‌ته‌، به‌لام ئه‌م قسه‌یه‌ نه‌گه‌ر مه‌یه‌ست پێی نه‌فیکردنی چاوه‌بێت وه‌ک سیف‌ه‌تیک بۆ په‌روهر‌دگار ئه‌وا کاریکی نادرسته‌، چونکه‌ به‌لگه‌ی قورئان و سونه‌ت هه‌یه‌ له‌ سه‌ر چه‌سپاندن و جێگیربوونی سیف‌ه‌تی عین (چاو) بۆ خودای گه‌وره‌، هه‌روه‌ها گه‌وره‌ زانایانی ئومه‌ت باسیان کرده‌ له‌ کتێبه‌ گرنگ و ناودار مه‌کانیدا، له‌وانه‌ش پێشه‌وا ئه‌بو له‌سه‌نی ئه‌شعری (رحمه‌ الله) (۲۰۱۱م: 215، ۲۰۲۲م: 485/1).

دەلالت: (پەروەردگار دوو چاوی ھەمە،) ھەروەھا زانیانی تری ئەشاعیرەش باسیان لێوەکردووە و وەک پێشەوا البیهقی (٢٠١٩م: 22-828)، و باقلانی (١٩٩٣م: 24)، ھەروەھا ابن العطار (١٤٠٨ھ: ٢٦) کە یەکیکە لەمۆتابیە ناوەرەکانی ئیمامی نەمۆی، لەکۆتای ئەم توێژینەمەیدا لەباسی تەفویزدا باسی زیاتری لێوەدەمەین.

حەوتەم: سێفەتی قسەکردن (الکلام)

کەلام سێفەتێکی زاتی و فعلی ئەزەلی پەروەردگارە، ھەر کات بێھوێت و ویستی لێبێت قسەدەکات، قسەکانی دەنگ و حەرف و بیستراوە. پەروەردگار قسەدەکات لەگەڵ مەلەکان بەریزەکان، لەگەڵ پێغەمبەرانی موسی (علیە السلام) لە زەوی، و محمد (علیە السلام) لەناسمان قسە کردووە، پۆژی قیامەتیش لەگەڵ باوەرادان راستەوخو قسەدەکات و ھەروەھا لەبەھەشتیشدا بەھەمان شێوە قسەدەکات.

بەلگەش لەقورئان و فەرموودە زۆر زۆر لەسەر چەسیاندنی ئەو سێفەتە بۆ خۆی گەورە، هیچ خاوەن ژیریکی تێگەشتنی پێگەشتی دروست؛ ناتوانیت نەکوێ بونی سێفەتی کەلام بکات. مەولەوی زاناش لەمەسفی سێفەتی کەلامدا (٢٠١٦م: 552-554) کە سێفەتێکی زاتی و ئەزەلی دەفەر مۆیت (١٩٨٨م: ١٨٩):

قائم بذات ربنا العلي

ثم الکلام وصف اذلي

مەولەوی پروونکردنەوی زیاتر دەدات و دەلالت کەوا سێفەتی کەلامیش وەک سێفەتی بیستن و بینین پێویستی بە ئالەت نیە تا قسە پێبکات، وەک ئەوەی بوتەرت خۆدا قورگ و زمانی ھەبێت، چونکە دەلالت ئەم ئالەتانە بۆ مەووف و درووستکار وەکانن نەک خۆدا پێویستی پێیان نییە، وەک دەلالت (١٩٨٨م: ١٨٦):

محتاجن به نهبال نهم نالهتانه

نهگەر تو دهلتی نهم سېفهتانه

نهوه بو نیمهس، نەک بۆ حق، بزانی

وهک نوزون وعین، وهک حەلق و لیسان

بەلێ و ئەو مەولەوی دروست و راستە لە قورئان و سونەتدا نەھاتووە وەسفی خۆدا کرابێت بەوەی خۆی گەورە؛ قورگ و زمانی ھەمە، بۆیە لە بابی سێفەتدا ھەموو شتێک بەئێسپاتکردن یان نەفیکردن دەبێت بە بەلگەی شەری بێت نەک ئەقڵ، لێرەشدا پێم باشە نامازە بەمەبکەم کاتێک قسە دەکەیت یان ئایەت دەخوێندەتەوە، باسی زمان نەکەیت بۆ پەروەردگار، چونکە بەلگەی بوون و نەبوونی ئەو سێفەتەمان نیە، بۆیە نەوتەرت: (لەسەر زمانی خۆداوە ئاواھێ یان ئاواھێ نیە)، بەلکو دەبێت بوتەرت: خۆدا گەورە وای فەرمووە یان وای وتووە، فەرماشتی پەروەردگار وایە. مەولەوی لە وەسفی کەلامدا پێی وایە: کەلامی خۆدا لە بەرودا و پاش و پێش و پارچەپارچەیی و ژمارە دوو، وەک لە بەشی یەکمەمی ئەم دێرە شیعەرەدا ئاماژە پێکەردووە (١٩٨٨م: ١٨٩).

له بهرودوا و تهجهززی و عهدهد

بەلام لەبەشی دووھەمی شیعەرەمەدا دەلالت کەلامی خۆدا دوو و مەوجەرەدە لە حەرف و سەوت ئەمەش لە برانگەمی مەولەویەو کە وەک زانیەکی ئەشعەرەکان ئەو قەناعەت و بۆچوونە ھەمە، ئەم بۆچوونە دووبارە دەکاتەو و دەلالت (١٩٨٨م: ١٩٢):

نهک ئەو کەلامه کەوا مەعرووفه

وهسفی تهکهللوم قائیم به زاته

قیامی به زات حەققەو نییە

مورەککەب له جوزه لهفز و حرووفه

ئەم بۆچوونە لەمۆو سۆنگەیی گرتووە کە پێیان وایە ئەگەر کەلام حەرف و سەوت بێت ئەوا وەک کەلامی بەشەری لێدێت و دەبێتە مەخلوق، ئەمەش ئەوە دەگەینێت کەوا تەشبیھکاراوە لە ئیوان درووستکار وەکان و خۆدا گەورەدا، کەواتە خۆدا وەک باقی درووستکار وەکان جەسم، ئەوکات پەروەردگار دەبێتە شوینی پروودا وەکان وەک درووستکار وەکانی لێدێت (محل الحوادث) ئەمەش قبول نیە بۆ خۆدا.

ئەم بیانوانەیی کە وتران بۆ رەتکردنەوی ئەوەی کەلامی خۆدا پێک نەھاتووە لە حەرف و دەنگ، لاوازان و پێچەوانەیی بەلگەیی شەری قورئان و سونەت، ئەم بیانوانە پروانینە لە خۆدا بەھاوتاکردنی لەگەڵ درووستکار وەکانی. ئەمەش لەکاتێکدا بە مەووف و سەرجم درووستکار وەکان سێفەتی تاییبەت بە خۆیان ھەمە، و بە هیچ شتێمەیک لە سێفەتەکانی خۆدا ناچن، ھەرچەند ئەگەر لە ناوھێنانیشیاندا لە یەک بچن، بەلام لە حەقیقەتی سێفەتیدا لە یەک ناچن و وەک یەک نین، بەلکو ھەر یەکەیان سێفەتی تاییبەت بە خۆیان ھەمە، و لێکچوون ھەمگیز لەئێوانیاندا نیە.

- دواتر ئەگەر سەیری بەلگە شەرعیەکان بکەین ئەوا بە پروونی دەبینرێت کە چۆن باسی ئیسپات بوونی حەرف و سەوت دەکات بۆ کەلامی خودای پەروردگار، لەوانەش:
1. خودای گەوره وەسفی قسەیی خۆی دەکات بە (النداء) کە مەبەست پێی بانگکردن و قسەکردنە بەدەنگی بەرز و بۆ دووریش بەکار دێت، وەک لە فەرھەنگە زمانەوانیەکاندا هاتووە (ابن فارس، ۱۹۷۹م: ۵/۴۱۲، الجوهری، ۱۹۸۷م: ۶/۲۵۰۶-مادة: ندا-). ھەروەھا لە حەقیقەت و لە مەجازیشدا؛ بەقسەیک ناوتریت النداء ئەگەر بەدەنگی بەرز نەبێت (ابن تیمیہ، ۱۹۹۵م: ۶/۵۳۱).
 2. ھەروەھا خودای گەوره وەسفی قسەیی خۆی دەکات بە (المناجاة) کە مەبەست پێی کەلامە بە دەنگی نزم و ھێواش، بۆ نزیک بەکار دێت (ابن فارس، ۱۹۷۹م: ۵/۳۹۹، ابن سیدە، ۲۰۰۰م: ۷/۵۵۹)، ئەگەر کەلام دەنگ نەبێت چۆن وەسفی دەکرێت بە (المناجاة)، پەروردگار لەبەسی پێغەمبەر (موسی) دا (علیہ السلام) دەفەر مۆیت: {وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا} [مريم: 52]، ھەردوو وەسفی (نداء و موناجات) بۆ قسەکردن لەگەڵ (موسی) دا بەکار ھێناوە، ئەگەر کەلام دەنگ نەبێت چۆن وەسفی (دەنگ بەرز و دەنگ نزمی - المناداة والمناجاة-) بەکار دێت بۆ ئەو شیوازی قسەکردنە.
 3. وشە (القول) قسەیکە قسەکەر پێی ھەلدەستێت و دەبێستێت و واتای ھەیە. واتە بۆ قسەیک بەکار دێت کەوا دەنگ و مانا کۆبێتەو تیا بێت. قورئان و فەرموودە پێر لەوێ کەوا دەلێت: قال الله، يقول الله تعالى ...
 4. پێغەمبەری پێشەوای مروفایەتی (علیہ السلام) وەسفی قورئان دەکات بەوێ لە حەرف پێکھاتوو، دەفەر مۆیت: ((مَنْ قَرَأَ حَرْفًا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ فَلَهُ بِهِ حَسَنَةٌ، وَالْحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا، لَا أَقُولُ: {الْم} حَرْفٌ، وَلَكِنْ أَلِفٌ حَرْفٌ، وَلَاَمٌ حَرْفٌ، وَمِيمٌ حَرْفٌ)) (الترمذی، ۲۰۰۹م، ژمارە ۲۹۱۰)، و قال حسن صحیح). تەنانت مەلانیکی بەرێز مەکانیش وەسفی قورئان دەکەن بەوێ لە حەرف پێکھاتوو، وەک ئەو فەرموودەیە کە دەفەر مۆیت مەلانیکیەیک ھات بۆ لای پێغەمبەری خودا، قەت دانەبەزی بوو بۆ سەر زموێ تەنھا ئەو جارە نەبێت، پێی فەرموو دواي سلاولێکردنی: مژدەت لئ بێت دوو نوورت دراوتی بە ھێچ پێغەمبەریک پێش تۆ نەدراو: سورەتی فاتحە و کۆتایی سورەتی البقرە، بەھەر حەرفێکیان کە دێخوینی ئەو پێندەدرێت: ((بَيْنَمَا جِبْرِيلُ قَاعِدٌ عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، سَمِعَ نَقِيضًا مِنْ فَوْقِهِ، فَرَفَعَ رَأْسَهُ، فَقَالَ: " هَذَا بَابٌ مِنَ السَّمَاءِ فَتُحِ الْيَوْمَ لَمْ يُفْتَحْ قَطُّ إِلَّا الْيَوْمَ، فَنَزَلَ مِنْهُ مَلَكٌ، فَقَالَ: هَذَا مَلَكٌ نَزَلَ إِلَى الْأَرْضِ لَمْ يَنْزَلْ قَطُّ إِلَّا الْيَوْمَ، فَسَلَّمَ، وَقَالَ: أَبَشِرْ بِنُورَيْنِ أَوْتِيَهُمَا لَمْ يُؤْتِيَهُمَا نَبِيٌّ قَبْلَكَ: فَاتِحَةُ الْكِتَابِ، وَخَوَاتِيمُ سُورَةِ الْبَقَرَةِ، لَنْ تَقْرَأَ بِحَرْفٍ مِنْهُمَا إِلَّا أُعْطِيَتْهُ)) (مسلم، ۲۰۰۹م، رقم الحديث-۲۵۴).
 5. پێغەمبەری خودا (علیہ السلام) وەسفی خودای پەروردگار دەکات کە رۆژی قیامت بانگی بەندەکانی دەکات بە سەوت ئەوانە کە دوور دەبێستن وەک ئەوانە کە نزیکن، دەفەر مۆیت: ((يَحْشُرُ اللَّهُ الْعِبَادَ، فَيُنَادِيهِمْ بِصَوْتٍ يَسْمَعُهُ مَنْ بَعْدَ كَمَا يَسْمَعُهُ مَنْ قَرَّبَ: أَنَا الْمَلَكُ، أَنَا الدِّيَانُ)) (البخاري، ۱۴۴۲ھ، كتاب التوحيد، پێش فەرموودە ۷۴۸۱-، البخاري، ۲۰۱۴م، بێژمارە- 480، أحمد، ۲۰۰۱م: ژمارە- ۱۶۰۴۲).
- مەولەوی وەسفی کلامی خودا بەو دەکات کەوا نەفسی، ئەوێش بۆ چونی ئەشعر یەکانە (التفنازانی، ۱۳۹۳ھ: 87-88)، وەک دەلێت (۱۹۸۸م: ۱۸۹، ۲۰۰۰م: ۱۶):

مونافی سکووت ئافەتی نەفسی

وەسفی نەفسی و پاکیزە و قودسی

ئەمەش لای مەولەوی و ئەشعر یەکان مەبەست پێی ئەوێ کەوا کەلامی خودای گەوره دوور و بەرێز لە حەرف و صەوت وەک لە پێشتەردا باسمان کرد، ھەروەھا دەلێن: کەلامی لەفری سەرچاوەکە کەلامی نەفسی و بەلگە بە سەر کەلامی نەفسی، ھەموو ئەمانەش بۆ ئەوێ بلێن: کەلامی پەروردگار بەدەنگ و حەرف نیە، پێشتەر باسمان کرد کەوا ئەم وتەیی مەولەوی و ئەشعر یەکان قسە بۆ چوونیکی دروست نیە، چونکە پێچەوانە بەلگە قورئان و سوننەت، پەروردگار قسە دەکات و قسەکانیشی دەبێستێن و بە دەنگ و حەرفیش، ئەمەش ئەو ناگەنێت کە سەفەتەکانی خودا دروستکراون، یان لە سەفاتی دروستکراوەکانی دەچێت، نەخێر بە ھێچ شێوێک لە یەكچوون و شوبھاندن نیە لە نێوان خودا و دروستکراوەکاندا، ھەر یەكەیان سەفاتی تاییبەت و شایستە بەخوێان ھەیە، بێ ئەوێ ھاوبەش و ھاوتای یەكێن لە سەفاتیاندا.

باسی چوارهم: سیفەتی سەلبی (الصفات السلبیة)

مەبەست بە سیفاتی سەلبی: ئەو سیفەتانەن کەوا نەفی ئەو شتەنە دەکەن کە شایستە نین بە خودای گەورە (التمیمی، ۲۰۰۲م: 79).

نەمەش بەواتای ئەوەدیت کەوا سیفاتی سەلبی لای مەولەوی خودی خۆی سەلبی نیە، بەلکە بۆیە پێدەوتریت سەلبی چونکە نەفی سیفاتی دژی خۆی دەکات، واتە نەفی ئەو سیفەتەنە دەکات کە شایستە نیە بۆ خۆی پەرەدگار و سەلبین. بەلام سیفاتی سەلبی یان نەرێنییەکان لای زانیانی سەلف مەبەست پێی ئەو سیفەتانەن خودای گەورە و پێغمەرمەکی (علیه السلام) نەفییان کردووە و شایستەن بە پەرەدگار، واتە بەهیچ شێوەیەک پەرەدگاری پێ وەسف ناکریت، وەک: (خەوتن، وەنەوز، نەتوانین، زۆلم، بیرچونەوه، خێزاندار، بوونی مندال، نەزانین، هەژاری، ماندوویی...) ئەم سیفەتانە هەموویان عەیین و کەموکورتین و نابیت بەدرێنە پال پەرەدگار.

لە سیفەتە سەلبیە نەفیکراوەکاندا وەسف نیە، تەنها لە کاتێکدا نەبیت کە مەبەست پێی نەفیکردنی ئەو کەموکورتیانە بیت کە دەدرێنە پال خودای گەورە، بەمەرجێک دەبیت لەگەڵ ئەو نەفیکردنەدا باوەری تەواو هەبن بەوەی کە پێچەوانەی ئەو سیفەتە سەلبیە لە تەواوی سیفاتی خودای گەورەدا، بۆ نمونە کاتیک نەفی خەوتن و وەنەوز دەکریت، دەبیت ئێسپاتی تەواوی بەرامبەرەکی یان پێچەوانەکی بکریت کە حەیات و قەیمومیەتی، وەک ئەوەی پەرەدگار دەفەرموێت: {اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ} [البقرة: 255].

مەولەوی دەلێت سیفاتی سەلبی ژمارەیان زۆرە و نایەنە دەفەرم لەزۆریاندا، بەلام دەلێت: پێنجیان بزانه، ئەو پێنجە ئەسلی ئەوانی ترن، وەک دەلێت (۱۹۸۸م: ۲۰۱-۲۰۲، ۲۰۰۰م: ۱۶-۱۸):

(کون الله ليس بجوهر)
هەر پێنج بزانه ئەسلی گشتیانە

سیفاتی سەلبی نایەتە دەفەرم
لەکین تۆ زەریف بێ ئەم پەنجانە

لەو پێنج سیفەتە سەلبیەش کە مەولەوی باسیان دەکات (۲۰۱۶م، ۵۱۲/۲-512):

1. قیدەم (القدم):

واتا سەرەتای نیە، یان نەبوونی پێشی نەکەوتووە و هەربووە و ئەزەلیە (مودەررەس، ۱۹۸۸م: ۲۰۳). ئەم وشەیە وەک ناو بۆ خودا لەقورئان و فەرموودەدا نەهاتووە، بۆیە وەک ناو و سیفەت ناخەرنە پال خودا، بەلام لە بابی خەبەردا هەندیک لە زانیان وتوویانە کەوا خودا قەدیمە، چونکە بابی ئیخبار فراوانترە لە بابی ناو و سیفات (ابن القيم، ۱۴۲۵هـ: ۲۸۴/۱). خۆ ئەگەر وشەی ئەزەلی بەکار بهێنریت باشتەر، چونکە قەدیم دەکریت وەسفیکە باش بیت، وە دەکریت وەسفیکە خراپ بیت، پاشان قەدیم بۆ هەندیک شت هەتاهەتایی نیە، بۆ نمونە قورئانی پیرۆز باسی دارخورما دەکات: {كَالْغُرْجُونِ الْقَدِيمِ} [یس: ۳۹]. بە قەدیمیەتی وەسفی دەکات کە قەدیمیکی نیسیبە، واتا سەرەتا و دەستپێکی دروستبوونی هەیه، بێگومان بوون و قەدیمیاتی دارخورما هەتاهەتایی و ئەزەلی نیە، کاتیک دارخورمایەکی تر دەبیت بەوەی پێشووەوتریت قەدیمە و بە نوێیەکش دەوتریت تازە، کەواتە قەدیمیاتی شتیک بۆ ئەویە کەوا لەچاو ئەوانی تری پێش خۆی یان هاوشیوەی خۆیدا ئەو قەدیمترە (ابن أبی العز، ۲۰۱۲م: ۱۷۲/۱).

لەبری وشەی قەدیم و ئەزەلی، خودای گەورە ناوی خۆی ناوە (الأول)، پێغمەری سەرورمان بۆمان ڕوون دەکاتووە بە: (أنت الأول فليس قبلك شيء) (مسلم، ۲۰۰۹م، ژمارە فەرموودە: ۲۷۱۳-) واتا هیچی لەپێشەو نیە.

مەولەوی ئەم وەسفە بەکارهێناوە وەک بۆچوونی هەر زانیایەکی تری ئەشعەریەکان، تەنانەت عبدالقاهر البغدادی (۲۰۲۱م: ۲۹۸/۳) دەلێت: ئومەت کۆدەنگن لەوەسفکردنی الله تعالی بە (القديم)، مەولەوی دەلێت (۱۹۸۸م: ۲۰۲):

قیدەم سەلبی سەبِق عەدەم مەعنا

یەکی قیدەمە، دووەم بەقاییە

مهلوی دمهویت بهم و مسفی قیدمه نهوه بلیت کهوا خودای گهوره، نهزمیلیه هه بووهو هیچ شتیک له پیش نهوهو نه، پیش خودای گهوره بوون نه، نهبوونیش پینشی نهکوتوه.

2. بهقاء (البقاء):

واتا بی دواپی (بی کوتایی)، خودای گهوره دمهینی و نهبوونی و نهمانی بهسردا نایهت و نهبهدییه (موده ریس، ۱۹۸۸م: ۲۰۳).

و مسفی خودا بهوهی باقیه و ههتا هتایی و نهبهدی و بی کوتاییه. ئهم و مسفه وهک ناو نههاتوه له قورئاندا، ههچهنده پیشهوا البیهقی (۲۰۱۱م: ۲۳۴/۱)، وهک ناو هیناویهتی و هیچ بهلگه نه له سهری، بهلام له کتییی (الاعتقاد والهدایه) (۲۰۰۶م: ۶۴، ۶۷) وهک سیفیهت باسی کردوه، باسکردنی وهک سیفیهت کیشهی نه، چونکه بابی سیفات فراوانترو ریگه پیدراوتره تا بواری ناوکهانی پهروردگار.

له قورئاندا ئهم و مسفه به (الآخر) هاتوهو پیغمبهیری سهرورمان (علیه السلام) بزمان پروندهکاتهوه به: (انت الآخر فلیس بعدک شیء) (مسلم، ۲۰۰۹م، ژماره ی فهرموده: ۲۷۱۳-)، و اتا هیچی له دواوه نایهت و کوتایی نایهت.

مهلوی باسی بهقاء دهکات و ئیسیاتی نهوهی پی دهکات پهروردگار بی کوتا و نهبهدی، نهفی نهوه دهکات نهبوون و فهوتان، بهسهر پهروردگاردا بیت، وهک دهلیت (۱۹۸۸م: ۲۰۲):

بهقا یانی سهرب لحووقی عهدهم وهک نهزلی نهو، وهک نهبهدی نهه

لیرمدا دهبینن مهلهوی ههردوو وشه ی نهزلی و نهبهدی بهکار دینیت لهبرانه ریهکدا، بهوهی نهزلی نهوهیه که سهرمتای نه، و نهبهدی کوتای نه، و اتا سهرمتایهک که نهبوون پینشی نهکوتوه، وه کوتایهک که نهمان و فهوتان و بهدویدا نایهت، ئهم زاروا نه پیومندیان به کاتهوه نه

3. المخالفة للحوادث:

مهلوی دهلیت ئهم سیفیهته سهربی هاوینیهی و هاوشیهی و لیکچوون دهکات له نیوان پهروردگار و سهرجهم درووستکراو مکهاندا، وهک دهلیت (۱۹۸۸م: ۲۰۲):

سهربی هاومیسلی دهگهل مهخلوقات (المخالفة للحوادث)

پهروردگار بو نهفیکردنی هاو و نهبوون خوی دهفهرموویت: {لَئِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُوا أَوْامِرَ اللَّهِ وَارْجِعُوا إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ} [الشوری: 11]، وه دهفهرموویت: {وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ} [الإخلاص: 4]، پهروردگار بی هاوتا و بی وینهیه له ههموو سیفاتیکدا، هه وهک چۆن بی هاوتا و بی وینهیه له زاتیدا. دهلیت نهوه بوتریت مهلهوی لیرمدا هاو را بو زانیانی نهشعربیهکان پی وایه حوادس: جسم و عمرز و جهوهه و کات و شوینه، کهنا بیت خودایان پی و مسفیکریت، وهک دهفهرموویت (۱۹۸۸م: ۲۰۱-۲۰۲، ۲۰۰۰م: ۱۶-۱۸):

سیفاتی سهربی نایهته دهفتهر (کون الله ليس بجوهر)

4. القائم بالنفس:

واته پهروردگار پتویستی به هیچ شتیک نه، نه هاوکار، نه کاربه ریکه و نه نههجامدهری کار. ههچی بوت خوی نههجامی دهکات، تهنها خوی بریار دهره و کهس نه بریاری بو بدات، یان بریار و بوچوون بهسهریدا بههپینیت. مهلهوی دهلیت (۱۹۸۸م: ۲۰۲):

قیام بنفسه و مسفی چارهمین سهربی نیحیاج مانایه یهقین موفته قیر نییه (رب الكائنات) نه به مهههلات، نه موخه سسیسات

5. وهدانیهت (الوحدانية):

مهههست پی خودای گهوره تا کوته نههیه له زات و سیفاتیدا، و بی هاوتا و بی هاو وینه و بی هاوکاره، مهلهوی دهلیت (۱۹۸۸م: ۲۰۲):

پههجهم خوی مانای وهدانیهته سهربی تهعه دود، نهفی کهسرهته

له زات، له سیفات، له نه فعاله دا

له هه موو شه ن و هه موو حاله دا

باسی پینجه م: چه سپاندنی سیفه ت بئ به لگه

مهولموی چه ن شتیک باس دهکات وا لهسیاقی نووسینهکانیدا هاتوه که ومک و مسف بۆ خودا بهکاردههینرین، بهلام بهلگهی شهرعیان له سهر نیه، و نابیت له خۆموه بهو شیوازه ئهو وشانه یان ئهو دهستهواژانه بهکاربهینرین لهکاتی باسکردنی خودای گهوردا تا خراب تێگهشتن رووندات له مسفکردنیدا، لهوانه:

یهکه م: سیفه تی بالآ: مهولموی دهلنیت (۱۹۸۸ م: ۱۱۷):

(ولم یکن له کفوا أحد)

کالای ئهو بالاس نه زهل تا نه بهد

ماموستا عبدالکریم مودهریس له شهرحی ئهم دیره شیعره ی مهولمویدا (۱۹۸۸ م: ۱۱۷) دهلنیت: ((مه عنای (ولم یکن له کفوا أحد) کالایه که له نه زملوه تا نه بهد به بالای زاتی خودای گهوره براوه...)).

له زانستی عه قیده یاسایه که هیه دهلنیت: چه سپاندنی سیفات یان نه فیکردنی ده بیت به پنی بهلگهی شهرعی بیت له قورئان وسونعت (ابن عثیمین، ۱۴۴۴ هـ: 204). مهولموی لیره دا که و مسفی خودا دهکات بهوی بالای هیه، هیه بهلگهی نیه بۆ سهلماندنی ئهو سیفه ته، بۆیه ده بیت خو به دوور بگیری ت له بهکارهینانی و مسفیک که بهلگهی شهرعی له سهر نیه، له زمانی کوردیدا هه ندیک دهستهواژه بهکار دیت هاو وینه ی (کالآ بهقه د سبالآ) ومک: (پیر به پیستی، یان دهلن: پیر به پیستی خۆیه تی)، ئهم ته عبیرانه نابیت له بواری سیفاتدا بهکار بهینریت، ئه گهر پاساویش ئهو ده بیت بو تریت: له بواری مهجاز دایه نه که حقیقه ت، یان بو تریت: له سهر دی شیعر و سیاقی که لامدا هاتوه، چونکه مهجاز له سیفاتدا نیه، سهیر له وه دایه مهولموی ئهم و مسفه دهکات (کالای ئهو بالاس) و خودی خو شی نه فی جسم و عهرز و جهوهریش دهکات، که ئهمانه پیکه وه له گهل بوونی بالادا یه کناگر نه وه.

دووه م: سیفه تی شعور:

مهولموی لهباسی و مسفی عیلما دهلنیت (۱۹۸۸ م: ۱۵۴، ۲۰۰۰ م: ۱۸):

له سه بی جه هل و ته فه ککور دووره

دووه مین سیفه ت عیلم و شعوره

ومک ده بینریت له م دیره شیعره دا مهولموی له گهل سیفه تی عیلما، شعوریش باس دهکات ومک سیفه تیک بۆ پهرومردگار، له گهل ئه وه شدا شعور نه بهواتای عیلم دیت، وه نه هاو تاشیه تی (مرادف)، ئاشکرایه له بواری سیفات ی پهرومردگاردا ده بیت نیسپات و نه فیکردن ههروکیان به بهلگهی شهرعیه بیت، لیره شدا هیه بهلگهی نیه له سهر نیسپات بوونی سیفه تی شعور بۆ خودا، بۆیه نابیت به هیه شیوهیه که ئهو سیفه ته بدریته پال پهرومردگار بۆ بوونی دهلیل، ئهمه سه رمرای ئه وه ی واتای شعور ناگونجیت له گهل زانست و گهورمی پهرومردگاردا، چونکه شعور: زانیاری و زانسته به شتیک به هو ی ههسته کانه وه ده زانریت، (عِلْمُ الشَّيْءِ عِلْمٌ حَسٌّ) (الجرانی، ۱۹۸۳ م: 127)، ئهمه ش ئه وه ده گهیه نیت کهوا پینشر ئهو شته نه زانراوه و دواتر زانراوه به هو ی ههست و ههسته مه رکهانه وه، به دانیاییه وه پهرومردگار هیه شتیک لئ ون نابیت و هیه لئ شاروا نیه تا دواتر ههستی پئ بکات و بیزانیت، له بهر ئه وه شه خودای گهوره و مسف ناکریت به شاعیر و به شعور بوون، به لکو و مسفه کریت به عالم و زانین (العسکری، ۱۴۱۲ هـ: ۸۳، المناوی، ۱۹۹۰ م: 204، الجزائیری، ۱۴۱۲ هـ: ۳۸۳). بۆیه ده بیت خو به یاریزریت له کارهینانی ئهو جو ره وشه و دهستهواژانه بۆ خودای پهرومردگار.

سی یه م: شه پۆل (الموج):

مهولموی باسی موج دهکات و دهلنیت (۱۹۸۸ م: ۱۰۹):

پووشی شیرک و نه قس ده داته لاوه

نه حه د که نا کو مهوج یکی داوه

یه که که له ناوه جوانهکانی پهرومردگار (أحد) و لیره دا گومانی تیدا نیه مه بهست پنی پهرومردگار، مهولموی به ههستی شاعیرانه ی خۆی دهلنیت نه حه د شه پۆلی داوه، و مسفی خودا بهوی شه پۆل بدات و مسفیک دووره له دهقی قورئان وسونعت، و ناکریت بئ گهرانه وه بۆ ئهو دوو سه رچاومه هیه و مسفیک، نه به نیسپات و نه به نه فیکردن بکریت بۆ خودا، شه پۆل جو له و نا ئارمی و شه لزان و ته کاندان و تیکدانی شتیکه به سهر شتیک تر دا، و به هو ی شتیک تر مه رو و ده دات

هەر وەک شەپۆلی دەریا و زەریاگان. شێخ محمدی خالیش (خال، ۲۰۲۱م: ۲۹۵) دەلێت: شەپۆل: (تەکاندانی ئاوه به هۆی شتیکیهوه)، کهواته له شەپۆلدا دەبێت کارەکتەریکی تر هەبێت تا ئێو جۆله و ئاناسایی و ئانارمیه پرووودات، پەرودەرگاریش دووره لهم وەسف و پرووودا و کارانه، له قورئانی پیرۆزدا وشە (الموج- موج - یموج) هاتوه و هەموویان غەیری پەرودەرگاری پێ باسکراوه، بۆیه دەبێت خۆ به دوور بگێرێت له بەکارهینانی هەر وەسفیک که دووره له گەورەیی زاتی پەرودەرگار موه. بەکارهینانی ئێم جۆره وەسفانه به بیانوی بوونی مەجاز کارێکی نەشیاو ناپەسەندە، دەبێت ئەوەش بزانرێت کەوا مەجاز لەواری عەقیدەدا بەتایبەت سێفات بەهیچ شێوەیک بوونی نیە، قیولناکرێت. مامۆستا عبدالکریم مودەررێس له شەرحی عەقیدە ی مرضیه کەیدا (۱۹۸۸م: ۱۱۱)، ئێو شەپۆله دەداتە پال و اتای (أحد) و دەلێت: ((لەفزی (أحد) که شەپۆلیدا به مەعنای خۆی پووشی شیرکی خستە لاوه و نەفیی هاوبەشی له خودا کرد و خەوش و خالی کەم و کووری دایه لاوه)).

هەرچەندە ناوی پیرۆزی (أحد) به واتای تاکوتەنهای و بئى هاوتایی دیت، بەلام دەبێت ئەوە بزانرێت کەوا لەفزمکه نیە ئێو شەپۆله دەدات بەخۆی، بەلکو زاتی (الله) یه که دووره له شیرک و کەموکورتی و هەموو عەیبیک. خۆ لێرەدا ئەگەر مەولەوی مەبەستی خودای گەورەش نەبێت بەلکو مەبەستی لەفزی (أحد) یە، ئێوا خۆ بەدوورگرتن لەبەرکارهینانی ئێو وشە و دەستەواژانە پێویستە، بۆ ئەوەی کەس بیرى نەروات بۆ ئێو جۆره وەسف و باسانە بۆ خودای بالادەست.

باسی شەشەم: تێروانیی مەولەوی بۆ دەقەکانی سێفاتەکانی پەرودەرگار

بەسەرکردن و روانین لەو کتێب و هۆنراوانە مەولەوی نوسیوونی و دایناون لەسەر عەقیدە، دەبینین هەلوێستی مەولەوی بەگشتی له سێ تەمەردا خۆ دەبینێتەوه:

تەمەری یەكەم: چەسپاندنی سێفات (اثبات الصفات):

مەبەست لەچەسپاندنی سێفات پەرودەرگار باوەربوونه به هەموو ئێو سێفاتەکانی لەقورئان و سونەتدا هاتوون. وه چەسپاندنیان بەو شێوازی کەوا شایستەن به گەورەیی پەرودەرگار، بەی تەئویلکردن یان گۆڕین و بەلاری بردن و لەکارخستیان یان چواندن یان ویناکردنیان. مەولەوی ئیسلامی هەندیک له سێفاتەکانی خودای گەورە کردوه به شێوازیکی گشتی، له سێفاتە زاتیەکان که باسیکردون و چەسپاندونی: یەك خوایی بوون (الوحدانية)، زیندوویی، زانین، خواپەتی (الإلهية)، پەرودەرگاری (الربوبية)، والصمدية.

لەسێفاتە ئیختیارەکان کەچەسپاندونی: بیستن و بینین، و توانایی (القدرة)، ویستن، و دروستکردن (الخلق والإيجاد).

تەمەری دووهم: تەئویل کردنی سێفات (تأویل الصفات):

تەئویل کردن یەکی تره لهو ریگا و بۆجوانە هەندیک له زانایانی ئەهلی کەلام پەیرەوی دەکەن له هەندیک له سێفاتەکانی پەرودەرگاردا، کاتیک وا دەزانن زاهیری ئێو دەقه شەرعیانە سەردەمکیشیت بۆ ئەوهی بلێن ئێو سێفاتەکانی خۆی گەوره له سێفاتى مرؤف و درووستکراومەکانی دەچیت، ئەمەش هەلە تێگەشتنیکی ئەوانیە کەوا دەروانن لهو سێفاتەکان، ئەگینا به هیچ شێوەیک لێکچون نیە له نێوان سێفاتى خودای گەوره و هیچ کام له درووستکراومەکانیدا، هەریەکەیان سێفاتى تاییبەت بەخۆی هەیه هەرچەندە له ناویشدا ئێو سێفاتەکانە لێک بچن، بەلام له یەکچونیان له ناودا بەواتای لێکچون نیە له سێفاتدا.

تەئویل لەزمانی عەرەبیدا کۆمەڵیک واتای هەیه لەوانە: گەرانەوه، سەرمەنجام و کۆتای، تەفسیر و لێوردبوونهوه، دەرخستن و ئاشکرا کردن، گۆرانکاری (ابن فارس، ۱۹۷۹م: ۱/ ۱۵۹-۱۶۲، الأزهري، ۲۰۰۱م: ۱۵/ 437-442، ابن منظور، ۱۴۱۴هـ: 11/ 32-40، له هەموياندا ماده: أول).

تەئویل وەک دەستەواژەیک زانستی لای زانایانی پێشین به دوو واتا هاتوه (ابن القيم، ۱۴۱۲هـ: ۱/ ۱۷۷-۱۷۸):

1. بهواتای تەفسیر و بەیانکردن: وەک ئەوهی زانایانی پێشین بەتایبەت شێخی موفەسیرەکان ابن جریری تەبەری زۆر بەکاری دێنێت له تەفسیرەکاندا.

2. حەقیقەتیکە که دیتەدی، ئەوەش زۆربەیی واتای وشە (التأویل) ه که له قورئاندا هاتووه.

بەلام لای زانایانی دوایین (المؤخرين) به واتایەکی تر هاتووه ئێویش:

3. گۆرینی واتای وشهیه که لهواتا دیارو دروسته زمانهوانیه کهیهوه بۆ واتایاکی تری که لهوانهیه بههوی بهنگهیهکی ترهوه نهو واتا نوییهش پگریتهوه. (ابن تیمیه، ۱۹۹۵م: ۳/ ۵۵).

دوو جۆری یهکه؛ زانایانی پیشین بهکاریان هیناوه و ههیه، بهلام جۆری سنیهم له سنی سده زێرینهکهی ئیسلامدا زانایان نهو وشهیهیان بهو واتیه بهکار نههیناوه، چونکه تهئویل بهم واتای سنیهمه: گۆرین و لهکارخستن و نهفیکردن و چواندنی سیفاتی پهروهردگار بهسیفاتی دروستکاروهمکان یان سیفاتیکی ویناکراو. مهولهوی وەک زۆریک له زانایانی مۆتەخیرینی نههلی کهلام پنی وایه نهگهر دهقیکی قورئان یان فهرموده نهکرا واتا زاھیرمهکی لیکبدریتهوه، یان تشبیه و لیکچونی تیدابوو لهگهل سیفاتی مروف و دروستکاروهمکانی خودادا، نهوا دهبیت تهئویل بکریت، نههش به مهزههیبکی راست و دروست دهزانیت و ناوی دهنیت مهزههیبی خهلف، وەک دهلنیت (۱۹۸۸م: ۲۰۶):

مهعناي درههقي حلق جانيز نهوئ	ههريجي كه زاھير پني واريدهوئ
له مهعناي زاھير تهنزیهي دهكهين	وهكو (استوا) و (يد) و (وجه) و (عين)
يا تهئويل دهكهين ههري وهكو خهلف	نهمجار يا تهفويز دهكهين وهك سهلف
نهمما مهزههيبی دووهم نهعلهه	مهزههيبی نهووهل نهلبهت نهسلهمه
	وه له (الفضيلة) شدا دهلنیت (۲۰۱۶م: ۷۸۲/۲):
ما أمکن احمليها علی الظواهر	نصوصه کالسنن الزواهر
أو فصلن کخلف، و أول	کسلف فوض في نحو المشکل

له تهوهري سنیهم که باسی تهفویزه باسی نمونهی تهئویلش دهکین.

تهوهري سنیهم: تهفویز کردنی سیفات (تفویض الصفات):

له زمانی عهههیدا (تفویض) بهچند واتایهک دیت لهوانه: سپاردن، گهراندنهوه، یان خوخته پال یان تهسلیم بوون (ابن فارس، ۱۹۷۹م: ۴/ ۴۶۰)، وەک نهوهی کاریک یان شتیکی بدهیته دهست یهکیکی تر یان پییسیتریت (النووي، ۱۴۳۱هـ: ۷۵/ ۷۶)، لهقورئانی پیروژدا نهو وشهیه هاتوه، لهباسی باوهردارمهکی قهوهمهکی فیرعهوندا که وتی: ههموو کاروباریکم دهگیرمهوه بۆ لای پهروهردگار و خۆم بهتهواوی تهسلیمی نهو دهکم {وَأَفْوُضْ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ} [غافر: 44].

تهفویز وەک زاراوهیهکی عهقهیهی له سیفاتدا: مههست پنی: (سپاردنی زانیاری بوونه بهشتیک بۆ لای خودای پهروهردگار) (القاضي: ۱۹۹۶م: 152، آل خضیر: ۲۰۱۶م: ۹۵).

دهکریت بۆ تهفویزی مانا و چۆنیتی بوتریت: بیدهنگ بوون یان زانیاری نهوون بهسیفاتی پهروهردگار و گهرانهوهیهتی بۆ لای خودای گهوره. بهلام دروستتره بوتریت: (بیدهنگ بوون و زانیاری نهوونه بهچۆنیتی سیفاتی پهروهردگار و گهرانهوهیهتی بۆ لای خودای گهوره)، نهوهش بۆ نهوهی زانیاری واتای دهقهکانی سیفات که زانایان فهرموینه زانراوه (معلوم) نهکریته باب تهفویز.

تهفویز لهسیفاتدا دوو جۆره:

یهکه: تهفویزی چۆنیتی سیفات (تفویض کیفیه):

گهرانهوهی زانیاری بوونه بهچۆنیهتی سیفتهکان بۆ لای خودای گهوره، لهگهل نیسبات کردنی سیفتهکه به جۆریک که شایسته و گونجاوبیت به الله تعالی.

واته لهم جۆرهدا دهزانریت واتای سیفتهکه چیه و نیسبات دهکریت، بۆ نمونه سیفتهی دهست (اليد)، یان سیفتهی نیستواء (الاستواء)، دهزانین واتا و مههست پنی چیه و دیاره، بهلام شیواز و چۆنیتی نهو سیفته کهس نایزانیت پهروهردگار خوی نهییت، لهگهل نهوهشدا نابیت قسه لهسه چۆنیتی و چهندییتی و هاوینهی و هاوشیواندنی تهناهت لهبیر کردنهوهشدا بۆ بکریت، چونکه نهه بههچ شیوهیهک ریگهپندراونیه، نهوهش مهزههیبی زانایان و پیشینی ئومهته.

دووم: تهفویزی واتای سیفات (تفویض المعنی):

تهفویزی واتای ئهو لهفهزی کهباسی سیفتهک دهکات بۆ لای خودای پهرومردگار. لهم جۆری دوومهدا ئهوانه ئهم بۆچوونهیان ههیه له سهر تهفویز؛ نهفیکردنی واتای تیگهشتوو لهو دهستهواژمیه یان ئهو زاراویمه یان ئهو وشهیه دهکهن کهباسی سیفتهکه دهکات، لهگهڵ نهفیکردنی چۆنیتی سیفتهکهدا. ئهوانه ئهم بۆچوونهیان ههیه دهکهنه نیو ئهم ئهگهرانهوه (آل خضیر: ۲۰۱۶م: ۹۶):

1. باومریان وایه زاهیری واتای تیگهشتوو لهم دهقانهی باسی سیفات دهکهن سهردهکیشیت بۆ تهشییه و تهجسیم.
2. لای خۆیانمه دلنایان کهزاهیری ئهم دهقانهی هاتوون لهسیفاتدا مهبهست نین.
3. گۆرینی یان لادانی (صرف) واتای زاهیری ئهو دهقانهی باسی سیفات دهکهن.
4. دیاری نهکردنی واتابهکی دیاریکراو بۆ ئهو دهقانهی باسی سیفاتدهکهن بۆ واتایهک کهلهوانهیه ئهو وشهیه ئهو واتایش بگرتهمه.

ئهم بۆچوونه گهر سهریکیشیت بۆ نهفیکردنی سیفت بهیانووی ئهوهی دهلنن خودا خۆی دهزانیت مهبهستی چیه، کهس نازانیت واتای ئهو سیفتهانه چیه، ئیمه ناتوانین له مهبهستی ئهو دهقانه تیگهیهن، کاریکی نادروسته، چونکه نهفیکردنی سیفاتی خودای گهرمیه.

هندیک لهخاوهندارانی ئهم جۆرهی تهفویز کاتیک ئهم کاردهکهن دهلنن: واتاکه تهشییه دهگهیهنیت، بۆیه پهنا دهبنه پال تهنویل، ئهگهر بۆیان تهنویل نهکرا له سهر بۆچوونی خۆیان، ئهو کات دهلنن تهفویز، ئهمهش مهزههیی زۆریک له موهتهخیری ئهشعری و ماتورییدییهکانه.

کهواته شۆینی تهفویزکرن ئهو نایهت و فهرمودانهیه کهباسی سیفات دهکهن، گوايه نیشکالیان تیدایه و تهشییه دهگهیهنن، واته له سیفاتی دروستکراوهکان (المخلوقات) دهچن، یان واتای تهجسیم دهگهیهنن.

لهوانهشه هندیک لهوانه تهفویزی واتای دهقهکان دهکهن، و پێیانوايه ئهوه مهزههیی سهلهفه، لهوهدا کهوتوونهته ههلهوه وادهزانن هندیک دهستهواژهی بهکار هاتوو لای زانیان پێشین بهواتای نهفیکردن یان تهنویلکردنی یان نهچهسپاندنی واتای ئهو سیفتهانهنیت، بۆیه بهپیویستی دهزانم بۆ پروونکردنهوهی ههلوێستی زانیانی سهلهف، دوو سهرنجی گرنگ لێرهدا باسیریت، ئهوانیش:

1. **نهفی تهفسیرکردن:** تهفسیرنهکردنی واتای ئهو دهسهواژمیهی باسی سیفتهکه دهکات لهگهڵ باومرپوون بهواتای سیفتهکه و چهسپاندی واتاکه، ئهمه رینگه هندیک له زانیانی پێشین، کاتیک باسی سیفتهکیان لێرسراوه، وتویه ئهم فهرمودانه زانیانی متمانهپێیکراو لهیهکتریان گێراوتهوه تهفسیریان نهکردوه، ئیمهش باومرمان پێیهتی و بێدهنگدیهن لهتهفسیرکردن و قسهکردن لهسهری.

2. **تییههراندن بهو شیوازهی هاتوه:** بێ باسکردنی چۆنیتی سیفتهکه، یان بێ ئهوهی تهفسیری بکهن. خاوهندارانی ئهم بۆچوونه باومریان به بوونی سیفات و واتاکه ههیه، بهلام بۆ زانیانی چۆنیتی سیفتهکه دهلنن: کهس نازانیت تهنها خودا خۆی نهیت، ههروهک هندیک له زانیان وتویهانه (امضوا الأحادیث علی ما جاءت، أو أمروها كما جاءت بلا کیف). (البیهقی، 2019م: ۱۰۹۵/ ژماره- ۹۵۴، ۹۵۵-).

تهفویزی مهعنا دهقهکانی سیفات بهوهی واتایان نازانیت، سهردهکیشیت بۆ لهکهدارکردنی پێغهمبران کهنێرداون بۆ پروونکردنهوهی مهبهستی خودای گهره و ناساندنی پهرومردگار به بندهکانی، بهلکو سهرکیشانه بۆ بهدرۆختهوهی پهرومردگار، که قورئانی پیرۆزی بهزمانی عهرهیی ئاسان و واتادیار ناردوه بۆ مروفايهتی. مهولهوی (رحمه الله) باومری به تهفویز ههیه له سیفاتدا، بهلکو به مهزههیی سهلهفیشی دادنهیت وهک دهلنیت (۷۸۲/۲۰۱۶: ۲):

ما أمکن احمليها علی الظواهر
أو فصلن خلف، وأوّل

مهعناي دهرهقی حقی جانیز نهوئ
له مهعناي زاهير تهنزيهي دهکهن
يا تهنویل دهکهن ههر وهکو خهلهف

نصوصه كالسنن الزواهر
كسلف فوّض في نحو المشكل
یان دهلنیت (۱۹۸۸م: ۲۰۶):

ههرچی که زاهیر پێی وارید دهوئ
وهکو (استوا) و (ید) و (وجه) و (عین)
نهجار یا تهفویز دهکهن وهک سهلهف

مەزھەبی نەووەڵ نەبەت نەسلەمە

نەمما مەزھەبی دووہ نەعلەمە

گومانی تیدا نیه تەفویز کردنی واتا خستنه پال سەلف کارێکی نادروست و ناپەسەندە، چونکە مەزھەبی پێشین ئیساپاتی سیفاتە بەو شیوازییە کە شایستەبە بەزاتی پەرورەدگار، سەلف تەفویزی چۆنیتی سیفات دەکەن (الکیف)، نەک واتای سیفات. تەنانەت تەفویز مەزھەبی پێشینی ئەشعەرەکانیش نیه وەک پێشەوا ئەبولحەسن کە سالی (٣٢٤هـ) کۆچی کردو، چ جایی زانیانی سێ سەدە زیڕینەکی ئیسلام. کەمێکی تر باسی باوەری ئیمامی ئەشعەری دەکەین لەسەر دوو سیفات کە مەولوی هیناوی و دەلێت تەشبیهای تیدا، مەولوی دەلێت (٩٨٨م: ١١٧):

لە (علی عینی) وەک (ید اللہ)

بە (علی عینی) وەک (ید اللہ)

موشەبیھە حەقی نەدە لە ناودا

دەسی تەشبیھی دا وەناو چاودا

مەولوی لێزەدا باسی دوو سیفات دەکات: چاو (العین)، لەگەڵ دەست (الید)، دەلێت ئەوێ ئیساپاتی ئەم سیفاتانە دەکات ئەوا موشەبیھە و خراپ حەلی بوو و بەسەھودا چو و بێ ناگیە، چونکە حەق نازانیت و تێ نەگەشتووە لەوێ کەوا دەست و چاو سیفاتی مەخلوق، و ئیساپاتکردنیان؛ شوبھاندنی خودایە بە دروستکاروکانی، بۆیە لای مەولوی دەبیت لەم کاتەدا موسلمان و خوێنەری ئەم ئایەتانە دوو شت بکات؛ یان دەبیت تەفویز بکات و بلێت نازانیت واتای (دەست، چاو، استواء، وجە) چیه، واتاکە دەرئەتەرە بۆ لای خودا خۆی، و تەنها خودا دەزانیت مەبەستی چیه بەو دەستەوازانە، مەولوی ئەمە دەخاتە پال مەزھەبی سەلف، ھەرۆھا دەلێت: یان ئەوەتا دەبیت وەک خەلف تەئویل بکات و بلێت: دەست: توانایە (القدرة)، چاو: زانین و زانستە (العلم)، استواء: ئیستیلای جیھانە، وجە: زاتە. لەموش سەیرتر تەفویز بە مەزھەبی سەلف و ئەسەلم دادەنیت و تەئویل بە مەزھەبی خەلف و ئەسەلم دادەنیت، کە ئەمەش شتێی نامۆیە پەسەندکارو نیه بوتریت خەلف زانترن لە پێشین.

تەفویز بەو جۆرە باس دەکەیت دەبیتە جۆریک لە نەفیکردنی سیفات و بە هیچ شیوەیک ئیساپاتی سیفاتی تیدا نیه، ئەم بۆ چۆنە مەولوی جیا نیه لە بۆچوونی مۆتەخیرینی ئەشعەرەکان، ئەوەتا برھان الدینی لەقانی (رحمە اللہ) لە ھۆنراوی جۈھرۃ التوحید (٢٠١٩م: ٥٥) دەلێت:

وکل نص أوهم التشبیھ

أوّلہ أو فوض ورم تنزیہا

بەلام ئەم بۆچوونە مەولوی و لەقانی و مۆتەخیرینی مەزھەب، پێچەوانە بۆچوونی پێشەوا ئەبولحەسنی ئەشعەرە کە دانەری مەزھەبی ئەشعەریتە و دەلێت: خودای گەرۆ دەستە دوو دەستی ھەبە و دوو چاوی ھەبە، دەلێت: پەرورەدگار بەو دوو دەستە پێرۆزی خۆی ئادەمی دروست کردو، ئەو دەستانەش نەعمەت و قودەرت نین، وە دەستە: فەزلی ئادەم بە سەر ئیبلەسە ئەوێ کەوا پەرورەدگار بە دەستی پێرۆزی خۆی ئادەمی دروست کردو، ئەم پێشەوا بەی ئەھلی سونەت ئیساپاتی سیفاتی (دەست و چاو) بۆ پەرورەدگار لە سێ کتیبیدا دووبارە دەکاتووە و ھێچ بیانویەک نەئێتەرە بۆ شوێن کەوتوانی تا نەفی و نکولی ئەو سیفاتانە بکەن (الأشعری، ٢٠١١م: ٤٥٥-٤٦٠، ١٩٥-٢٠٢٢م: ١٩٦، ٥٩٩/١: ٤٨٥). ھەرۆھا پێشەوا البیھقی (٢٠٠٦م: ٩١) بەھەمان شیوەی ئیمامی ئەشعەری ئەویش ئیساپاتی ئەو سیفاتانە دەکات، ئێتر چۆن مەولوی دەلێت تەفویز مەزھەبی سەلفی ئومەتە؟! خۆ ئەبولحەسنی ئەشعەری کاتیک دەبووت (بیدی، بل یدە) دوو دەستی پەرورەدگار کە شایستەن بە گەرۆی خودای گەرۆ بێ ئەوێ بزانیت کەیفیتی ئەو دەستە چۆنە، زۆر باش دەزانێ ئەمە نەسی ئایەتی قورئانە، ئەو بۆ تەئویلی نەکرد، یان بۆ تەفویزی نەکرد، ئایە نەیدەزانێ کەوا ئەم ئایەتانە تەشبیھی تیدا، ئایە نەیدەزانێ دروستکاروکانی پەرورەدگاریش دەستیان ھەبە؟! ئەو بۆ ئەم سیفاتانە جیگیرو چەسپاندووە؟! کێ بویری ئەو دەستە بلێت ئەبولحەسنی ئەشعەری موشەبیھە؟! موشەبیھە؟! موشەبیھە؟! موشەبیھە!؟

زانای پایەبەر ئیمامی ئەشعەری بەموش نەوہستاو کەتەنھا چەسپاندنی ئەو سیفاتانە بکات بۆ خودای پەرورەدگار، بەلکو نەفیکردنی سیفات دەتاتە پال موعتەزەلی دەلێت: سەرچەم موعتەزەلە کۆدەنگن لەسەر نکولیکردنی سیفاتی چاو و دەست، دواتر ئیمام ئەشعەری ھەلوێستی موعتەزەلەکان بۆ ئەم نەفیکردنەیان ڕووندەکاتووە کە دوو قەسەیان ھەبە: ھەندیکیان نکولی بوونی ئەو سیفاتانە دەکەن بۆ خودا کە بووتریت: خودا دوو دوستی ھەبە، یان خودا خاوەن چاو، یان دوو چاوی ھەبە، ھەندیکێ تریان دەلێن: خودا دەستی ھەبە، یان خودا دوو دەستی ھەبە، بەلام لەواتای ئەم سەفەتانەدا وتیان: دەست نەعمەتە، چاوو زانینە و خودا زانایە، لەم ئایەتەدا چاویان بەزانست –عیلم– تەئویل کردووە. «وَأَجْمَعَتِ الْمُعْزَلَةُ بِأَسْرَها عَلَى إِنْكَارِ الْعَيْنِ وَالْيَدِ وَافْتَرَقُوا فِي ذَلِكَ عَلَى مَقَالَتَيْنِ: فَمِنْهُمْ مَنْ أَنْكَرَ أَنْ يَقَالَ: اللَّهُ يَدَانِ وَأَنْكَرَ أَنْ يَقَالَ: أَنَّهُ ذُو عَيْنٍ وَأَنْ لَهُ عَيْنَيْنِ. وَمِنْهُمْ مَنْ زَعَمَ أَنَّ اللَّهَ يَدَا وَأَنْ لَهُ يَدَيْنِ وَذَهَبَ فِي مَعْنَى ذَلِكَ إِلَى أَنَّ الْيَدَ نِعْمَةٌ وَذَهَبَ فِي مَعْنَى الْعَيْنِ إِلَى أَنَّهُ أَرَادَ الْعِلْمَ وَأَنَّهُ عَالِمٌ وَتَأَوَّلَ قَوْلَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ: {وَلِئَلَّا تُصْنَعَ عَلَى عَيْنِي} [طه: 39] أَيْ

بعلمی.» (الأشعري، ۲۰۲۲م: ۱/۶۶۴). وەک لێره دا دەبێت ئیمامی ئەشعەری ئەفیکردنی سیفات بە مەزھەبی ئەهلی سوننە و ھەدیس ناناسینیت، بەڵکو دەلێت مەزھەبی موعتەزەلەکانە کە ئەفی سیفەتی خودای گەورە دەکەن. ئیمامی ئەشعەری بۆ خۆی سالانێکی زۆری ژبانی لەنێو موعتەزەلەدا بوو، دوا کە گومرایی و ھەلە موعتەزەلەکانی بۆ دەرکەوت وازیلنەھێناون. دواتر باسی مەزھەبی موعتەزەلە و شاراو و نەبێستراوەکانی ئەو مەزھەبە خۆسەپنە ھەلەمەھە لە کتێب و نووسینەکانیدا ھەمووی بۆ موسلمانان ڕوونکردۆتەو.

زۆر جیگای سەر سورمان و تێرامانە ئەبۆلحەسەنی ئەشعەری لەنێو ھەناوی موعتەزەلەدا گەورەبوو، کەسکیکی شارەزاو بلیمەتی ئەو مەزھەبەبوو، بۆیرانە لەو مەزھەبە ھاتەدەر و کەوتە دژایەتیا، بەجۆریک کە دەتوانرێت بووتریت ئیمامی ئەبۆلحەسەن بۆ دژایەتی موعتەزەلە دروستبۆو کە ئەفی سیفاتیان دەکرد، بەلام بەداخووە ئیستا زۆریک لەشونیی کەوتوانی کەوتوونەتەو نەکوێکردنی سیفاتی پەرەردگار بەتایبەتی سیفاتی زاتی و فیعلیەکان، بەڵکو ئەو قسەو بۆچوونەیان ھەمە کەپشتەر موعتەزەلە ھەیانبوو و ئەبۆلحەسەن (رحمە اللہ) پێڕازی نەبوو و وەلامی دەدانەو، لەوێش خراپتر مۆتەخیرینی ئەشاعیرە ئەو ئەفیکردن و تەئویلکردن و تەفویزکردنی سیفات بە مەزھەبی ئەهلی سوننەت و سەلف دەناسین، لەکاتیکیدا خاوەن و دروستکەر و پێشنگی مەزھەب (رحمە اللہ) ئەو سیفەتەکانی جیگیرکردووە بۆ تەئویل و بێ تەفویض.

دەرئەنجام:

1. مەولەوی بەرھەمیکی زۆری پێشکەش کردووە لە بواری عەقیدە بە ھەر سێ زمانی کوردی و عەرەبی و فارسی.
2. مەولەوی لە عەقیدەدا شوێنکەوتە ئەهلی کەلام، مۆتەخیرینی ئەشعەریەکانە.
3. مەولەوی ئیسلامی حەوت سیفاتی مەعنەوی دەکات، لەگەڵ باسکردنی پێنج سیفاتی سەلبیدا.
4. لە سیفەتی کەلامدا پێی وایە کەلامی خودای گەورە نەفسیە و بێ حەرف و صەوتە.
5. لە تێروانی بۆ دەقەکانی سیفەتدا باوەری بە تەئویل و تەفویز ھەبە.
6. ھەندیک سیفەت ئیسلام دەکات لە وائە شەوور، کە ھیچ بەلگەیەکی شەری لەسەر نیە.

راسپاردە و داواکاری:

لەکۆتایی ئەم گەشتە زانستیدا لەگەڵ مەولەوی شاعیر و ئەدیب و زانادا، بێنیم کەوا ئەم زانا کوردە وەک پێویست و شایستە گرنگی نەدراوە بە ھەول و بەرھەمەکانی و ئەو پاشخانە زانستییە گەورەییە لە دوا ئەم زانا گەورەییە بە جێماوە، بۆیە داوا دەکەم:

1. گرنگی بدریت بە بەرھەمەکانی ئەم زانایە و ھەولی کۆکردنەو بەیەکەو وەک: کۆ بەرھەمەکانی مەولەوی بەچاپ بگێنرێن و بڵاو بکەنەو.
2. بانگێشتی توێژەرانی و زانکۆ و ناوئەمەکانی توێژنەو و لێکۆڵنەو دەکەم کەوا گرنگی بە بەرھەم و کتێبەکانی ئەم زانا و شاعیرە بدریت، لە بوارە جیاوازی زانستی و ھونەری و زمانوونی و ئەدەبیەکاندا لێکۆڵنەو بکەیت بۆ بۆچوون و ھەلوێست و بیروڕاکی.

سەرچاوەکان:

1. ابن أبي العز، شرح العقيدة الطحاوية، علي بن علي بن محمد بن أبي العز الحنفي (ت: 792هـ)، تحقيق: د. عبدالله بن عبدالمحسن التركي، وشعيب الأرناؤوط، دار الرسالة العالمية، ط: الثانية، 1433هـ-2012م.
2. ابن العطار، الإعتقاد الخالص من الشك والانتقاد، الشيخ الإمام علاء الدين ابن العطار (ت: 724هـ)، تحقيق: علي حسن علي الحلبي الأثري، دار الكتب الأثرية، ط: الأولى، 1408هـ.
3. ابن القيم، الصواعق المرسلة على الجهمية والمعتلة، محمد بن أبي بكر ابن قيم الجوزية (ت: 751هـ)، تحقيق: د. علي بن محمد الدخيل الله، ط: الثانية، 1412هـ- دار العاصمة- الرياض.

4. ابن القيم، بدائع الفوائد، محمد بن أبي بكر ابن قيم الجوزية (ت: 751هـ)، تحقيق: علي بن محمد العمران، دار العالم الفوائد/ مكة المكرمة، 1425هـ.
5. ابن تيمية، مجموع الفتاوى، تقي الدين أبو العباس أحمد بن عبد الحلیم بن تيمية الحراني (ت: 728هـ)، تحقيق: عبد الرحمن بن محمد بن قاسم، مجمع الملك فهد، المدينة النبوية، 1416هـ-1995م.
6. ابن سيده، المحكم والمحيط الأعظم، أبو الحسن علي بن إسماعيل بن سيده المرسى (ت: 458هـ)، تحقيق: عبد الحميد هنداوي، دار الكتب العلمية - بيروت، ط: الأولى، 1421هـ-2000م.
7. ابن سينا، الشفاء (الإلهيات)، ابن سينا، تحقيق الأستاذين: الأب قناتى، و سعيد زايد، راجعه وقدم له: د. ابراهيم مدكور، طبع الكتاب بمناسبة الذكرى الألفية للشيخ الرئيس.
8. ابن عثيمين، شرح العقيدة الواسطية، محمد بن صالح بن محمد العثيمين (ت: 1421هـ)، دار ابن الجوزي، ط: الرابعة، 1435هـ.
9. ابن عثيمين، شرح القواعد المثلى في صفات الله تعالى وأسمائه الحسنى، محمد بن صالح العثيمين، ط: الثامنة، 1444هـ.
10. ابن فارس، معجم مقاييس اللغة، أحمد بن فارس بن زكرياء القزويني الرازي، أبو الحسين (ت: 395هـ)، تحقيق: عبد السلام محمد هارون، دار الفكر، 1399هـ-1979م.
11. ابن مقدم، صفات الله المنفية في الكتاب والسنة، ماهر بن عبد الحميد بن مقدم، مكتبة الإمام الذهبي- الكويت، ط: الأولى، 1435هـ-2014م.
12. ابن منظور، لسان العرب، محمد بن مكرم بن علي، أبو الفضل، جمال الدين ابن منظور الإفريقي (ت: 711هـ)، الحواشي: لليازجي وجماعة من اللغويين، دار صادر - بيروت، ط: الثالثة- 1414هـ.
13. أحمد، مسند الإمام أحمد، الإمام أحمد بن حنبل (164-241هـ)، تحقيق: شعيب الأرنؤوط- عادل مرشد - وآخرون، إشراف: د عبد الله بن عبد المحسن التركي، مؤسسة الرسالة، ط: الأولى، 1421هـ-2001م.
14. خال، فهرهنگی خال، شیخ محمدی خال، چاپی یه کم، ۲۰۲۱م، ناوهندی هزری و روشنبیری خال.
15. الأزهرى، تهذيب اللغة، محمد بن أحمد بن الأزهرى أبو منصور الهروي (ت: 370هـ)، تحقيق: محمد عوض مرعب، دار إحياء التراث العربى/ بيروت، ط: الأولى، 2001م.
16. الأشعري، الإبانة عن أصول الديانة، للإمام أبو الحسن علي بن إسماعيل الأشعري (ت: 324هـ)، تحقيق: د. صالح بن مقبل العصيمي، دار الفضيلة/السعودية، ط: الأولى، 1432هـ - 2011م.
17. الأشعري، رسالة إلى أهل الثغر، للإمام أبو الحسن علي بن إسماعيل بن إسحاق الأشعري (ت: 324هـ)، تحقيق: د. عبدالله شاکر محمد الجنيدى، مكتبة العلوم والحكم/ دمشق، ط: الثالثة، 1436هـ-2015م.
18. الأشعري، مقالات الإسلاميين واختلاف المصلين، للإمام أبو الحسن علي بن إسماعيل الأشعري (ت: 324هـ)، تحقيق: د. السعيد بن صابر بن عبده، دار البلد/ مصر، ودار الفضيلة، ط: الأولى، 1444هـ-2022م.
19. آل الشيخ، التأويل وعلاقته بالإيمان والكفر عند الفرق الإسلامية، أ.د. هيا بنت إسماعيل آل الشيخ، دار الهدى النبوي/ مصر، ودار الفضيلة/ السعودية، ط: الأولى، 1435هـ-2014م.
20. آل الشيخ، اللآلئ البهية في شرح العقيدة الواسطية، صالح بن عبد العزيز آل الشيخ، دار الإمام أحمد، ط: الأولى، 1432هـ-2011م.
21. آل خضير، مقالة التفويض بين السلف والمتكلمين، د. محمد بن محمود آل خضير، التكوين للدراسات والأبحاث، ط: الثانية، ١٤٣٧هـ-٢٠١٦م.
22. الباقلاني، الانصاف فيما يجب اعتقاده ولا يجوز الجهل به، القاضي أبو بكر بن الطيب الباقلاني، تحقيق: زاهد الكوثري، ط: المكتبة الأثرية/القاهرة. 1413هـ-1993م.
23. البخاري، الجامع المسند الصحيح المختصر من أمور رسول الله صلى الله عليه وسلم وسننه وأيامه، أبو عبد الله محمد بن إسماعيل البخاري، بيت السنة، مكة المكرمة، ط: الأولى، 1442هـ.
24. البخاري، خلق أفعال العباد والرد على الجهمية وأصحاب التعطيل، محمد بن إسماعيل البخاري (ت: 256هـ)، تحقيق: فهد بن سليمان الفهيد، مكتبة دار الحجاز، ط: الثالثة، 1435هـ-2014م.
25. البدرى، موقف الرازي من آيات الصفات في تفسيره الكبير (مفتاح الغيب) دراسة نقدية تطبيقية في ضوء عقيدة أهل السنة والجماعة، إعداد: سامية بنت ياسين بن عبد الرحمن البدرى، مكتبة دار الحجاز، ط: الأولى، 1435هـ.

26. البیهقی، الأسماء والصفات، أحمد بن الحسین، أبو بکر البیهقی (ت: 458هـ)، تحقیق: د. صالح بن علی المحسن، دار الفضیلة/السعودیة- دار البلد/ مصر، ط: الأولى، 1440هـ- 2019م.
27. البیهقی، الاعتقاد والهدایة إلى سبیل الرشاد علی مذهب السلف وأصحاب الحدیث، أحمد بن الحسین، أبو بکر البیهقی (ت: 458هـ)، دار الهدی النبوی/مصر، ودار الفضیلة/السعودیة، ط: الثانية، 1427هـ - 2006م.
28. البیهقی، الجامع لشعب الإیمان، أحمد بن الحسین، أبو بکر البیهقی (ت: 458هـ)، تحقیق: د. عبد العلی عبد الحمید حامد، مکتبة الرشد، ط: الثالثة، 1432هـ - 2011م.
29. الترمذی، السنن، محمد بن عیسی، الترمذی، أبو عیسی (ت: 279هـ)، تخریج: الحافظ أبو طاهر زبیر علی زئی، دار السلام- الریاض، 1430هـ- 2009م.
30. التفتازانی، شرح العقائد النسفیة، سعدالدین مسعود بن عمر التفتازانی، تعلیق: عبدالسلام بن عبدالهادی شنار، انشارات امام ربانی- مریوان/ ایران، ط: الأولى، 1393هـ.
31. التیمی، الصفات الإلهیة، د. محمد بن خلیفة بن علی التیمی، أضواء السلف، ط: الأولى، 1422هـ- 2002م.
32. التیمی، مقالة لتعطیل الجعد بن درهم، د. محمد بن خلیفة التیمی، أضواء السلف، ط: الأولى، 1422هـ- 2002م.
33. التیمی، مواقف الطوائف من توحید الأسماء والصفات، د. محمد بن خلیفة التیمی، أضواء السلف، ط: الأولى، 1422هـ- 2002م.
34. الجدیع، العقیدة السلفیة فی کلام رب البریة وکشف أباطیل المبتدعة الردیة، عبد الله بن یوسف الجدیع، مؤسسة الریان، ط: الثانية، 1430هـ- 2009م.
35. الجرجانی، کتاب التعریفات، علی بن محمد بن علی الزین الشریف الجرجانی (ت: 816هـ)، تحقیق: جماعة من العلماء، دار الکتب العلمیة بیروت، ط: الأولى 1403هـ - 1983م.
36. الجزائری، فروق اللغات، نور الدین بن نعمة الله الجزائری (ت: 1158هـ)، مؤسسة النشر الإسلامی التابعة لجماعة المدرسین ب (قُم)، الترتیب: بیت الله بیات، ط: الأولى، 1412هـ. طبع مع کتاب الفروق اللغویة لأبی هلال العسکری.
37. الجوهری، الصحاح تاج اللغة وصحاح العربیة، أبو نصر إسماعیل بن حماد الجوهری الفارابی (ت: 393هـ)، تحقیق: أحمد عبد الغفور عطار، دار العلم للملایین- بیروت، ط: الرابعة، 1407هـ- 1987م.
38. الغزالی، تهافت الفلاسفة، أبو حامد محمد الغزالی (ت: 505هـ)، تحقیق: د. سلیمان دنیا، ط: الثامنة، دار المعارف، القاهرة.
39. الدیبو، مسائل العقیدة عند المتکلمین فی ضوء کتب الحدیث التسعة، د. إبراهیم الدیبو، دار الإیمان- دار طبیبة، ط: الأولى، 1435هـ- 2014م.
40. الردیعان، عقیدة الأشاعرة دراسة نقدیة لمنظومة جوهرة التوحید لبرهان الدین اللقانی علی ضوء عقیدة أهل السنة والجماعة، حسان بن إبراهیم الردیعان، دار التوحید، ط: الأولى، 1434هـ- 2013م.
41. سعیدانی، النفی فی باب صفات الله عزوجل بین أهل السنة والجماعة والمعتزلة، أبی محمد أزروقی بن محمد سعیدانی، مکتبة دار منهاج-الریاض، ط: الثانية، 1431هـ.
42. صوفی، الأصول التي بنی علیها المبتدعة مذهبهم فی الصفات والرد علیها من کلام شیخ الإسلام ابن تیمیة، د. عبدالقادر بن محمد عطا صوفی، دار الخزانة/الکویت، ط: الأولى، 1441هـ- 2020م.
43. عبدالقاهر، تفسیر الأسماء والصفات، أبو منصور عبدالقاهر البغدادی الشافعی الأشعری (ت: 429هـ)، تحقیق: د. أحمد رجب أبو سالم، دار الضیاء/ الکویت، ط: الأولى، 1442هـ - 2021م.
44. العسکری، الفروق اللغویة، أبو هلال الحسن بن عبد الله بن سهل العسکری (ت: 395هـ)، مؤسسة النشر الإسلامی التابعة لجماعة المدرسین ب (قُم)، الترتیب: بیت الله بیات، ط: الأولى، 1412هـ. طبع مع کتاب فروق اللغات، نور الدین بن نعمة الله الجزائری (ت: 1158هـ).
45. القاضي، مذهب أهل التفویض فی نصوص الصفات، د. أحمد بن عبدالرحمن بن عثمان القاضي، دار العاصمة، الریاض، ط: الأولى، 1416هـ- 1996م.
46. اللقانی، جوهرة التوحید، إبراهیم اللقانی، مطبوع ضمن: شرح جوهرة التوحید، دار الدقاق، ط: الأولى، 1441هـ- 2019م.
47. المالکی، شرح جوهرة التوحید، عبدالسلام إبراهیم اللقانی المالکی، تعهده واحتفی به: علاء سمیر الطوخی الطواف، دار الدقاق، ط: الأولى، 1441هـ- 2019م.

48. المحمود, موقف ابن تيمية من الأشاعرة, عبد الرحمن بن صالح بن المحمود, دار ابن الجوزي- الرياض, ط: الثانية, 1434هـ.
49. مسلم, المسند الصحيح المختصر من السنن بنقل العدل عن العدل إلى رسول الله, أبو الحسين مسلم بن الحجاج النيسابوري (ت: 261هـ), تحقيق: أبو قتيبة بن محمد الفاريابي, دار قرطبة, ط: الثانية, 1430هـ- 2009م.
50. المناوي, التوقيف على مهمات التعاريف, زين الدين محمد المدعو بعبد الرؤوف بن تاج العارفين بن علي المناوي (ت: 1031هـ), عالم الكتب/ القاهرة, ط: الأولى, 1410هـ- 1990م.
51. المولوي, الفضيلة مع شرح الوسيلة, شرحه عبدالكريم محمد المدرس وسماه: الوسيلة في شرح الفضيلة, دار إحياء التراث العربي/ بيروت, ط: الأولى, 1437هـ- 2016م.
52. مهولهوى, ديوانى مهولهوى, سيد عبدالرحيمى مهولهوى, كؤكردهوى ليكؤلينهوى ليكدانهوى: مهلا عبدالكريم مودهريس, بلاوكهروهوى كوردستان, سنه, ايران, 1378هـ.
53. مهولهوى, ديوانى مهولهوى, مهلا عهبدورهيمى تاوگؤزى, كؤكردهوى ليكؤلينهوى: محمهد على قهرهداغى, چاپى يهكهم, ناومندى راگهياندنى ئارا, 2010.
54. مهولهوى, زوبدهى عقيده, مامؤستا عبدالرحيمى مهولهوى, ئامادهكردن و هئنانهوى سهر رئينوسى نوئ: حممه صالحى مهلا محمدى گه لاله, چاپى يهكهم, 2000م.
55. مهولهوى, شهرحى فهوائىحى مهولهوى, رافه و ليكدانهوى: د, سهباح بهرزنجى, چاپى يهكهم, 2024, سلیمانی.
56. مهولهوى, عقيدهى مرضيه, مامؤستا عبدالرحيمى مهولهوى, ليكؤلينهوى ليكدانهوى: مهلا عبدالكريم مودهريس, پيداچوونهوى: فاتح عبدالكريم, 1407هـ- 1988م.
57. مهولهوى, عقيدهنامهى كوردى به كورتى, سهيد عهبدورهيمى مهولهوى تاوگؤزى, دؤزينهوى و ساغكردهوى: محمهد على قهرهداغى, ئامادهكردن: عادل لهتيف مهولهوى, 2014.
58. مهولهوى, عقيدهى مهولهوى, لهگهل كؤمهليک نووسين و شيعرى تردها بلاوكر اوتهوى بهناوى: دهقنامه بهيت و هؤنراوه كورديهكان- بهرگى يهكهم-, محمد على قهرهداغى, دهزگای چاپى ئاراس, چاپى يهكهم, ههولير, 2008م.
59. النجدي, النهج الأسمى في شرح أسماء الله الحسنى, د. محمد الحمود النجدي, مكتبة الإمام الذهبي/ الكويت, ط: السادسة, 1436هـ- 2015م.
60. النووي, تهذيب الأسماء واللغات, أبو زكريا محيي الدين يحيى بن شرف النووي (ت: 676هـ), دار الكتب العلمية/ بيروت, النشر بالشاملة: 1431هـ.